

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII. No. 14

APRIL 15, 1931

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

TOUCH ME NOT

Jesus saith unto her, Touch Me not; for I am not yet ascended to my Father; but go to my brethren and say unto them, I ascend unto my Father and your Father; and to my God and your God. — John 20:17.

Mary! — Rabboni!

Thus the Master had appealed to the inmost soul of His disciple, overpowered with grief because of her futile efforts to find the body of Him Whom her whole being loved.

And thus, in a sudden flash of recognition, the disciple had responded with a shout of joy and astonishment, now she had found the living Master, upon Whose dead body she had so ardently longed to perform a last service!

With the other women she had proceeded from Jerusalem, early in the morning, to Joseph's rockhewn sepulchre, now sacred because of the presence of Him, Who there slept the sleep of death. They all had been present to the very last, beholding afar off, at the awful scene of the crucifixion and had watched as His body had been taken down from the bloody tree. With a thousand doubts and questions in their minds and hearts and overwhelmed by an inexpressible grief, they had silently followed Joseph and Nicodemus in the funeral procession. They had sat over against the grave, when His body, hastily but with the care of love wrapped in linen with spices, had been stored away. And there they had determined to complete this burial and embalm the body, as soon as the sabbath were over. To realize this intention they proceed toward the grave, while it was yet dark, only to find the grave empty!

Mary, impulsive and in her profound grief quick to suspect the worst, had not lingered at the open grave, as had the other women. When she saw that the stone had been rolled away, she had immediately drawn the conclusion that the grave was empty and that

somehow the beloved body of the Master had been removed, perhaps had been stolen by the same wicked hands that had crucified Him. She did not wait to verify her suspicions, she failed to see the angels in the sepulchre in shining white garments and to hear their message concerning the risen Lord. She hastened back to tell the disciples, to inform Peter and John about the sad discovery. These had hastened to the sepulchre to verify the report of the Magdalene. And Mary had followed from afar, this time proceeding to the grave and there lingering in the vain hope that she may yet find the beloved body

Mary!

No, her eye, bedimmed with grief and filled with tears of profound sorrow, had not recognized Him; she had supposed that the Stranger that addressed her had been the gardener. The risen Master was so perfectly like Himself, yet so radically different from the form of the Servant in which she had known Him before the crucifixion! Nor had the vail of her sorrow been raised when He had sympathetically inquired of her what might be the cause of her grief and whom she might be seeking. But the sound of her name from those lips vibrated through her inmost soul, had the power of a divine calling, dispelling the darkness of doubt and unbelief and sorrow, drawing her into the joyous light of recognition. Thus, she knew by experience, only He, the Master, could call! For, thus He had called her before and His calling had loosened her being from sevenfold shackles of darkness

Mary! — Rabboni!

Of the Magdalene personally we know but little. Certainly she was not the woman, that was a sinner, who anointed the feet of the Saviour and wiped them with the hairs of her head in the house of Simon the Pharisee; her name is intentionally omitted. Neither does her surname, Magdalene, that is, of Magdala, help us except to inform us whence she hailed. We do know that the Lord had found her in a condition of extreme misery, for she was bound and controlled by a sevenfold demoniac power. And from the darkness of that misery the Lord had called her into the light of free-

dom; she had been delivered by Jesus of Nazareth. He had called her unto Himself, and the power of His calling she had proved. And ever since this powerful calling and deliverance from chains of darkness she had followed the Master as He went from place to place, from village to village, preaching and performing miracles, to minister unto Him. In this she had persevered to the very last. And this same desire to serve Him had brought her to the sepulchre in Joseph's garden on this first day of the week, before the dimness of dawn had broken into the brightness of day

Mary! — Rabboni!

Oh, how she loved Him with all the power of her delivered soul!

And her love to Jesus had assumed the form of grateful, ardent, ministering devotion.

For, when the Magdalene had been liberated from the power of seven devils, the house of her soul had not been left carefully swept and empty, so that her final state had become worse than the first; but it had been filled with the power of the love of Jesus and illuminated by the light of His saving grace. She had learned to believe in Him and to love Him with a true and spiritual love, kindled by the spark of His own love to her. His love had been spread abroad in her heart. Of this there can be no doubt. But that love of her heart to the Lord had saved her had been accustomed to run solely in the channels of ministering devotion. To do something for Jesus, to minister to His earthly wants, to surprise Him with food when He was hungry, to provide for Him a cool and refreshing drink when He was thirsty, to prepare for Him a place of rest when He was weary and had nought where to lay His head, — such acts of ministering care delighted her soul and filled her with the joy of satisfied gratitude

And thus she had become attached to Jesus in His earthly form, in the form of the humbled Servant!

Her growth in the knowledge of Him, we surmise, had been insignificant. She did not understand much of the Kingdom He always preached, still less of the way in which it was to come. She was, we suspect, not doctrinally inclined. Not that she was opposed to the truth; not that she did not delight in listening to the gracious words He spoke. On the contrary, she could wish that she could understand more of His preaching and that she had more power to retain it in her heart and mind. But her loving heart and devoted mind had been chiefly bent on ministering unto Him. And even when He was teaching, her mind had been often busy devising new plans for new and better service she might render unto the Master she loved so dearly . . .

That ministering love needed the object of Jesus' earthly form.

And that object it had lost!

All that remains of it is the dead body of the beloved Master!

Nothing she can do for Him henceforth; the longing of her love to serve Him must henceforth seek in vain

for its object; just one service remains to be rendered: to embalm the body of the Saviour; that one and last act of her ministering love she must perform; the thought of it completely fills her mind; in this dark hour of grief it is her only comfort. More than the other women she is anxious to find the body of Jesus, the remains of His earthly form

And thus she proceeds with the women to the grave of the Master. Perhaps, her very anxiety to perform this last service upon the dead body of the Saviour caused within her a vague presentiment, that the grave might be found empty, that the body had been taken away!

Then, her fear is realized; the stone is rolled away; it is certain now, that the body has been removed. She runs back to the city to tell the disciples. Yet, she cannot rest. She must find the body of Jesus. She returns to the grave

Controlled by the sole desire to find the body of her beloved Master, and overwhelmed with grief because of the vacated sepulchre, her mind can concentrate on, her attention can be attracted by nothing else. Into the empty grave she now stares to investigate, but is neither amazed nor fearful because of the appearance of the two shining figures that occupy the sepulchre. She engages in a conversation with the heavenly messengers, she answers their inquiry as to the cause of her weeping as if their presence in the grave were the most natural and common phenomenon: Because they have taken away my Lord, and I know not where they have laid Him

So exclusively bent upon finding the dead body; her soul so wholly controlled by the desire to find the object of her ministering love, she does not recognize, because she cannot expect, the living Lord!

Nor does she hear His voice, when He, Whom she supposes to be the gardener, addresses her.

Only when He calls her by name, when He reaches out mercifully for her inmost soul, as once before He had done, when He had liberated her from the power of seven devils, does she know Him

The spark of Jesus' calling ignites in her soul and enlightens the eyes of her mind!

And in ecstasy of heavenly joy she responds: Rabboni!

Mary! — My Master!

Touch Me not!

Oh, the Lord had risen, indeed, and even the Magdalene, from whose mind the very thought of the resurrection was remoter than the possibility of a sunrise at midnight, had found Him!

She had found Him, not because she expected and looked for Him; but because the risen Saviour had appeared to her; because He had reached out for her

inmost soul till she had been illuminated by the light of perfect recognition.

Mary!

And as she recognized His calling, she must have felt that there was a note of mild but serious rebuke in this mentioning of her name.

Mary! I stand here and dost thou not know me? Dost thou suppose that thy risen Master is the gardener? Certainly, she must learn that it was decidedly wrong to be so forgetful of His words, to be so ignorant of what He had foretold concerning His resurrection, that on the resurrection-morning she will persist in begging and looking for the dead body of the Lord! True, it is the seeking of love, the searching for the object of that love for the purpose of ministering unto it; but there is a higher ministry of love than that which concerns itself with earthly cares!

Mary! Didst thou not recognize Me, even when I addressed thee and inquired about the cause of thy weeping and the object of thy search? Oh, she had answered Him, supposing He were a stranger and the gardener. And her answer, indeed, had been the expression of her great love, but at the same time of the remoteness from her heart and mind of the expectation of the resurrection of Jesus: Sir, if thou have borne him hence, tell me where thou hast laid him, and I will take him away! Surely, on the wings of that one word: Mary! there is carried into the inmost heart of the seeking disciple the glad gospel of the resurrection and she recognizes, through His calling, the risen Master; but at the same time there is in the mentioning of her name by the Saviour a note of mild rebuke, that she could so foolishly and ignorantly seek the dead body in the empty sepulchre of the risen Lord! . . .

Mary!

Rabboni!

In the joy of recognition she would touch the Lord, embrace Him, always keep Him with her, renew the old fellowship, follow Him again through village and country, manifest her love to Him, by ministering once more unto His earthly needs and wants! Unbounded is her joy now she found the living Lord instead of His dead body; and she cannot understand that old things have passed away and that all things have become new. That the Master is not dead but liveth, she now understands, believes, knows, hears and sees. The significance of His resurrection she does not comprehend. That, even by His resurrection, the Master did not return to her, but was lifted up into a new life and a new glory, a life and glory that are not of this world; that, therefore, old forms of fellowship and association with Him are a thing of the past and have become forever impossible; that He must not return to her in the likeness of the needy Son of Man, unto whom she could minister, but that she must be lifted up to Him, that He may minister still unto her and bless her with all the spiritual blessings of salvation, — all this Mary

does not and cannot grasp. Her love is still reaching out for its former Object in its former manifestation; she would recall into the present the things that have passed away . . .

Mary!

Rabboni!

Touch Me not!

Be not carried away by the impulse of the moment and the joy of the present. Let not the rush of the old feeling deceive thee! Do not imagine, now thou hast found Me again, that it is simply the former object of thy ministering devotion that is restored to thee; that old relations will be renewed, old associations resumed, old fellowships continued. Touch me not, Mary, if thy touch should be expressive of that same feeling of loving devotion in which thou formerly followedst me and caredst for my temporal and physical wants. For I am not as then. Henceforth, I will not again be of the earth earthy; I will never hunger or thirst any more; I will need no place of rest, I know of no earthly wants . . .

Touch Me not, for old relationships are forever ended, have been swallowed up in My death!

And thou, Mary, must henceforth learn that there is a higher form of fellowship than that under which thy earthly ministrations were possible, the communion of the Spirit, that will abide with thee forever, and through Whose indwelling I will be in thee, the life of thy life, the love of thy love, thy eternal joy and consolation! For the realization of this higher, this spiritual and heavenly fellowship, I must not return to thee in the form of a servant and in the likeness of sinful flesh, but I must go onward into My promised exaltation, I must ascend to My father and thy Father, to My God and thy God. He is My God and for My sake, through the power of My death, which thou didst see Me die, also thine and the God of all the brethren, whom My Father gave Me; He is My Father, and for My sake and in My atoning blood, thy Father and the Father of My brethren, that I may be the First-born among them forever . . .

Mary!

Rabboni!

Touch Me not!

For I am risen, indeed, risen to glory! And I must be lifted up! Tell the brethren, that I will ascend unto My Father!

Then I will appear again, and will draw them all unto Me!

To be with Me and the Father!

Forever and ever!

H. H.

Be comforted, O heart of mine,
God ever lives and loves.
Yea lives, and loves eternally,
As day by day He proves.

TOT PRIJS DER HEERLIJKHEID ZIJNER GENADE

Er is dus onder de Gereformeerden principieel geen verschil over de vraag, aan wie en op welke wijze de zaligheid, die door den Heere Jezus Christus voor zondaren verworven werd, wordt toegepast. Zij allen antwoorden eenstemmig, dat deze toepassing des heils geschiedt alleen aan de uitverkorenen, voor wie Christus ook gestorven is en dus de weldaden des heils heeft verdiend. De verdienste van Christus en de schenking der weldaden, de verwerving en de toepassing strekken zich even ver uit. En daarom beleden ze dan ook steeds, dat het niet is desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. De zaligheid, die door Christus voor de uitverkorenen werd verworven, wordt door Hem aan hen toegepast door onwederstandelijke genade. Noch voorwerpelijk, noch ook onderwerpelijk beschouwd, brengt de mensch iets tot zijne eigene zaligheid toe. Zoo was het steeds de belijdenis der Gereformeerden. Al wat met dit beginsel in strijd is, in meer direkten of meer indirekten zin, is eene afwijking van de Gereformeerde belijdenis. Ook de voorstelling, die ten onzent door de Christelijke Gereformeerde Kerken kerkelijk werd geijkt, dat de prediking des Evangelies genade zou zijn voor allen, die onder haar verkeerden, daar zij een welmeenend aanbod van genade is van Godswege aan alle menschen, komt eenvoudig voort uit een reeds lang in die kerken tot openbaring gekomen neiging, om de streng Gereformeerde lijn van gelooven en belijden los te laten. Als de verwerving en de toepassing des heils elkander, wat de voorwerpen er van betreft, volkomen dekken, dan kan de aanbidding van datzelfde heil in Christus van Godswege niet welmeenend geschieden aan diegenen, voor wie Christus dat heil niet heeft verworven en aan wie God dat heil in Christus niet bedoelt te schenken en toe te passen.

Zoo is het zeker de voorstelling der belijdenis. Dat dit de voorstelling is van den Heidelbergschen Catechismus, is reeds duidelijk uit vr. 20: "Worden dan alle menschen wederom door Christus zalig gelijk zij in Adam zijn veroordeeld geworden? Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijne weldaden aannemen." Wij worden Christus ingelijfd en zijn dus in die inlijving passief. Het geloof is allereerst een werk Gods in ons, en dan kan het een werk van ons worden, waardoor wij den Heiland in al Zijne weldaden aannemen. Dit is ook duidelijk uit het korte, maar desniettemin krachtige antwoord, dat de Heidelberger geeft op de vraag: "Wat gelooft gij van de heilige, algemeene, Christelijke Kerk? Dat de Zone Gods uit het gansche menschelijke geslacht zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en Woord, in eenigheid des waren geloofs, van den beginne der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik

daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven" (vr. 54). Ook hier is het duidelijk, dat de vergadering der Kerk in eenigheid des waren geloofs louter wordt toegeschreven aan Christus. En tevens is de leer der onwederstandelijke genade begrepen in het laatste gedeelte van dit antwoord: en eeuwig zal blijven! Wie bij den mensch begint, kan tot deze belijdenis tot aan zijn dood toe nimmer komen. Ook vraag en antwoord 65 gaat uit van dezelfde voorstelling der zaak: "Aangezien dan alleen het geloof ons Christus en al Zijne weldaden deelachtig maakt, vanwaar komt zulk geloof? Van den Heiligen Geest, die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging des heiligen Evangelies en het sterkt door het gebruik van de Sacramenten. Ook hier is de Heilige Geest auteur van het werk des heils in onze harten. En wel wordt hier gewezen op genademiddelen, maar dan toch alleen als middelen, die de Heilige Geest wil gebruiken tot de werking en versterking van het geloof.

Zooals te verwachten is, wordt dit met veel meer klem en duidelijkheid voorgesteld in de Dordtsche Leerregels, die juist werden opgesteld in een tijd, waarin men op dit stuk der waarheid aanviel en met het doel om het te handhaven en te verdedigen. Zoo lezen we reeds in III, IV, 10: "Maar dat anderen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, komen en bekeerd worden, dat moet men den mensch niet toeschrijven, alsof hij zichzelf door zijnen vrijen wil zoude onderscheiden van anderen, die met even groote of genoegzame genade tot het geloof en de bekeering voorzien zijn (hetwelk de hoovaardige ketterij van Pelagius stelt); maar men moet het Gode toeschrijven, die, gelijk Hij de Zijnen van eeuwigheid uitverkoren heeft in Christus, alzoo ook diezelfde in den tijd krachtiglijk roept, met het geloof en de bekeering begiftigt, en uit de macht der duisternis verlost zijnde tot het rijk Zijns Zoons overbrengt, opdat zij zouden verkondigen de deugden Desgenen, die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, en opdat zij niet in zichzelf, maar in den Heere zouden roemen, gelijk de apostolische geschriften telkens getuigen." Geen algemeen aanbod van genade wordt hier geleerd, zooals Pelagius het wilde, aan menschen, die allen begiftigd zijn van nature met genoegzame genade, om het aan te nemen; maar een onwederstandelijk werk Gods, dat Hij werkt in de harten dergenen, die Hij in Christus heeft uitverkoren van voor de grondlegging der wereld.

Wat de wijze van dit werk Gods betreft, waardoor Hij de uitverkorenen met het zaligmakend geloof en de bekeering begiftigt, daarvan lezen we verder in Art. 10, III, IV van dezelfde Leerregels: "Voorts wanneer God dit zijn welbehagen in de uitverkorenen uitvoert, en de ware bekeering in hen werkt, zoo is het dat Hij niet alleen het Evangelie hun uiterlijk doet prediken, en hun verstand krachtiglijk door den Heiligen Geest verlicht, opdat zij recht zouden verstaan en onderscheiden de dingen, die des Geestes Gods zijn; maar Hij dringt ook in tot de binnenste deelen des menschen met de krach-

tige werking deszelfden wederbarenden Geestes; Hij opent het hart, dat gesloten is; Hij vermurwt dat hard is; Hij besnijdt dat onbesneden is. In den wil stort Hij nieuwe hoedanigheden in en maakt, dat die wil, die dood was, levend wordt; die boos was, goed wordt; die niet wilde, nu metterdaad wil; die wederspanning was, gehoorzaam wordt; Hij beweegt en sterkt dien wil alzoo, dat hij als een goede boom vruchten van goede werken kan voortbrengen." Ook dit is duidelijke taal. Als God door het Evangelie genade wil bewijzen aan arme zondaren, dan laat Hij hun niet slechts het Evangelie in den uiterlijken zin des woords verkondigen, maar dan verlicht Hij hun verstand en dan dringt Hij door tot in hun binnenste wezen. Het hart is van nature gesloten, hoe zou dan Christus aan de deur staan te kloppen, opdat de zondaar Hem het hart ontsluit? Neen, Hij opent het Zelf. Het is hard en onbesneden, maar Hij vermurwt het en besnijdt het. Hij maakt den wil levend en goed, willend en gehoorzaam. In één woord, het is al Gods werk, van het begin tot het einde.

Nog krachtiger wordt de belijdenis, als zij voortgaat in Art. 12: "En dit is die wedergeboorte, die vernieuwing, nieuwe schepping, opwekking van de dooden, en levendmaking, waarvan zoo heerlijk in de Schrift gesproken wordt, dewelke God zonder ons in ons werkt. En deze wordt niet teweeggebracht door middel van de uiterlijke prediking alleen, noch door aanrading, of zulke manier van werken, dat, wanneer nu God zijn werk volbracht heeft, het alsdan nog in de macht des menschen zoude staan wedergeboren te worden, of niet wedergeboren te worden, bekeerd te worden, of niet bekeerd te worden. Maar het is een gansch bovennatuurlijke, eene zeer krachtige, en tegelijk zeer zoete, wonderbare, verborgene en onuitsprekelijke werking, dewelke, naar het getuigenis der Schrift (die van den auteur van deze werking is ingegeven), in hare kracht niet minder noch geringer is dan de schepping of opwekking uit de dooden; alzoo dat alle diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren worden en daadwerkelijk gelooven. En alsdan wordt de wil, zijnde nu vernieuwd, niet alleen van God gedreven en bewogen, maar, van God bewogen zijnde, werkt hij zelf ook. Waarom ook terecht gezegd wordt, dat de mensch, door de genade die hij ontvangen heeft, gelooft en zich bekeert." Kan het schooner en krachtiger uitgedrukt worden, dat er in het ontvangen van de weldaden des heils, in het deelachtig worden der zaligheid in Christus, niets is van den mensch? De genade der wedergeboorte wordt in ons gewerkt en zonder ons. Zij wordt niet door prediking of aanrading teweeggebracht. Zij ligt gansch en al niet aan de keuze des menschen, alsof hij zou kunnen beslissen of hij al dan niet zou wedergeboren worden. Maar zij ligt louter aan zulk eene krachtige en onwederstandelijke werking Gods, als met recht vergeleken mag worden met het werk der schepping of der opstanding uit de dooden! Door deze werking wordt de begenadigde mensch dan ook

zekerlijk en onfeilbaar wedergeboren. Het is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods alleen!

Zoo zouden we kunnen doorgaan met aan te halen uit deze Leerregels, ten bewijze, dat het wel degelijk de voorstelling der Gereformeerde belijdenis is, dat de toepassing des heils, zoowel als de verwerving, alleen het werk Gods is. We willen onszelfen echter beperken tot nog ééne aanhaling uit dezelfde hoofdstukken, art. 14: "Zoo is dan het geloof eene gave Gods; niet omdat het aan den vrijen wil des menschen van God wordt aangeboden, maar omdat het den mensch metterdaad wordt medegedeeld, ingegeven, en ingestort; ook niet daarom, dat God alleenlijk de macht om te gelooven zoude geven, en daarna de toestemming en daadwerkelijk gelooven van den vrijen wil des menschen verwachten; maar omdat Hij, die daar werkt het willen en het werken, ja alles werkt in allen, in den mensch teweegbrengt beide den wil om te gelooven en het geloof zelf." Hiermede kunnen we volstaan. Het is wel duidelijk, dat er in de toepassing des heils absoluut niets overblijft van den mensch, dat zij alleen van God is. Ook is duidelijk, dat zij niet bestaat in eene aanbidding Gods aan den mensch, waardoor Hij den natuurlijken mensch genade zou bewijzen, maar in eene daadwerkelijke schenking van genade. Indien in 1924 deze Leerregels niet zoo onder het stof der vergetelheid bedolven waren geweest, indien de inhoud van deze belijdenis wat helderder en krachtiger had geleefd in het bewustzijn der leden dier Synode, nooit ware ze gekomen tot de formuleering van het eerste punt. Dit laatste ligt zeker niet op de lijn der Gereformeerde belijdenis, maar op die der hoovaardige ketterij van Pelagius. Mochten de leiders dier kerken, die toch zeker bij dezen tijd wel inzien, dat ze een stap in de verkeerde richting deden, toen ze de Drie Punten als Gereformeerde waarheid ijkten, nog eens zooveel genade van God ontvangen, dat ze dit ook wilden erkennen en belijdenis wilden doen van het onrecht ons in 1924 aangedaan!

Ons uitgangspunt bij de bespreking van de toepassing des heils is dan ook aangegeven in Efeze 1:3, 4: Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus; gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden zijn heilig en onberispelijk voor Hem in de liefde. Alsmede, wat de apostel schrijft in het tweede hoofdstuk van denzelfden brief, 8:10: Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof en dat niet uit u, het is Gods gave. Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen. Hierin toch ligt allereerst, dat ook in de toepassing der heilsweldaden Christus Middelaar en Hoofd Zijner gemeente is. Die toepassing gaat niet buiten Hem om, maar geschiedt alleen door Hem. Niet

zoo mag de zaak worden voorgesteld, dat Christus Jezus als Middelaar de weldaden des heils voor de Zijnen heeft verworven, maar dat deze weldaden nu aan de gemeente worden geschonken buiten Hem om. Integendeel, God heeft ons gezegend in Christus Jezus. Christus is Sion's Hoofd, niet slechts in vertegenwoordigen zin des woords, maar ook in organischen zin. Sion is Zijn lichaam, de geloovigen zijn van dat lichaam de afzonderlijke leden. Buiten het Hoofd is er geen zaligheid voor Sion. Buiten het lichaam van Christus om, buiten de Kerk, is er in strikten zin geen zaligheid voor iemand. De zaak is dan ook zoo, dat God allereerst Christus heeft gezegend en Hem heeft vervuld met alle geestelijke weldaden in den hemel. Hij heeft dit gedaan, toen Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt, toen Hij Hem heeft verhoogd aan Zijne rechterhand, en Hem heeft bekleed met eer en macht, Hem groot gemaakt heeft en een Naam gegeven, welke boven allen naam is. Hij heeft dit verder gedaan, toen Hij aan dien verhoogden Heiland, aan dat verheerlijkte Hoofd van Sion de belofte des Heiligen Geestes gegeven heeft. Want, zoo leert de Schrift, nadat Hij aan de rechterhand des Vaders verhoogd is, heeft Hij de belofte des Heiligen Geestes ontvangen, Hand. 2:33. Alzoo werd Christus, als Middelaar, Zelf de levendmakende geest. Niet alsof Hij dien Geest zou bezitten onafhankelijk van Zijn God en Vader. Neen, de zaak moet zoo worden voorgesteld, dat Hij vanden Vader geduriglijk dien Geest ontvangt, dat God geduriglijk in den Middelaar door den Geest woning maakt, opdat Hij, als Sions Hoofd woning zou maken bij de Zijnen. "Gij in Mij en Ik in hen, opdat zij volmaakt zijn in één." De Geest Gods, zooals Hij in de gemeente woont, is dan ook de Geest van Christus. Door dien Geest vervult de Vader Christus geduriglijk met die levendmakende en zegnende energie, waardoor Hij de weldaden, die Hij voor de Zijnen heeft verworven, nu ook aan hen kan schenken. Alzoo zegent God ons, heeft Hij ons gezegend, met alle geestelijke zegening in Christus. En wie door het geloof Hem wordt ingelijfd, neemt eerst den volen, rijken Christus aan, om dan door datzelfde geloof alle weldaden des heils in Hem te vinden en aan te nemen. Zoo mag de gemeente jubelen, dat ze in haar verhoogden Middelaar reeds alle geestelijke weldaden bezit. Want, wat aan het Hoofd werd geschonken, behoort ook aan het lichaam, en zal te zijner tijd in dat lichaam ten volle tot openbaring komen, opdat de rijkdom van Christus in de duur gekochte gemeente eerst ten volle mag schitteren en God zij alles en in allen. En wat de gemeente alzoo van God door Christus in den Geest ontvangt, dat en dat alleen is *gratia*, *charis*, goddelijke genade. Uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof en dat niet uit u, het is Gods gave. Ook mede hierom is heel de voorstelling, alsof deze goddelijke *gratia* eene aanbidding kon zijn, die van Godswege welmeenend tot elken zondaar komt, op het erf van de Gereformeerde belijdenis eenvoudig een onding. Genade is nooit een aanbod. Ze is altijd eene werking.

Ze gaat altijd uit van God door Christus in den Geest. Ze heeft alleen plaats in het lichaam van Christus en is daarom zeker particulier. Algemeene genade bestaat eenvoudig niet.

Daarom wijst de apostel in Efeze 1:4 dan ook op den diepsten oorsprong dezer genade en zegening in Christus Jezus. God heeft ons gezegend in Christus Jezus, *gelijk* Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld. Hierin ligt drieërlei. In de eerste plaats ligt hierin zeker de gedachte, dat alleen de uitverkorenen voorwerpen zijn van deze zegening in Christus Jezus, en dat hun gezegend zijn in Christus in den hemel vast ligt in de eeuwige verkiezing. Op Arminiaansch standpunt kan niemand jubelen, dat hij gezegend is met alle geestelijke zegening in den hemel, totdat hij eenmaal de erfenis zal hebben ontvangen en de heerlijkheid des hemels zal zijn ingegaan. Het feit, dat God Christus heeft gezegend en vervuld met alle heil voor Zijne gemeente, biedt hem geen waarborg, dat hij ook in die zegeningen deelt, dat God ook hem gezegend heeft. Immers, ook al is het, dat hij op dit oogenblik gelooft en Christus en al Zijne weldaden aanneemt, hij heeft slechts een verliesbare genade, een genade, die niet vastligt in de soevereine verkiezing, maar draait op de spil van zijn eigen vrijen wil. Het past dus, op dat standpunt, den geloovigen niet, om hier op aarde te jubelen, dat God hen reeds heeft gezegend met *alle* geestelijke zegening in den hemel. Zulke jubeltaal behoort alleen thuis in den hemel zelve. Maar geheel anders wordt het, als we belijden, dat God ons heeft gezegend in Christus, niet *gelijk wij Hem aangenomen hebben en zullen volharden*, maar *gelijk Hij ons heeft uitverkoren* voor de grondlegging der wereld. Dan toch komt de zaak zoo te staan, dat een eeuwige en soevereine daad Gods ons heeft ingezet in Christus, Hem heeft verordineerd om het heerlijke Hoofd Zijner gemeente te zijn, de eerstgeborene onder vele broederen; ons, om leden van Zijn lichaam te wezen en te dienen als eene eeuwige openbaring en schittering van den rijkdom der goddelijke genade in Hem. De band, die ons aan Christus bindt, is een eeuwige. Hij werd niet gelegd door onzen wil, maar door Gods soevereinen wil alleen. De gemeente is dus onlosmakelijk aan Hem verbonden naar Gods eigen bestel. En als de zaak zoo staat, is het ook duidelijk, dat de gemeente niet behoeft te wachten, tot de volheid van Zijn heil aan haar zal zijn verwerkelijkt, maar nu reeds mag jubelen, dat God haar heeft gezegend met alle geestelijke zegening. Christus is verheerlijkt. Maar wij zijn van Christus naar het bestel van Gods eeuwige verkiezing. Hij is gezegend als ons Hoofd. Daarom is ook het lichaam reeds thans in Hem gezegend met alle geestelijke zegening.

In de tweede plaats ligt hierin ook de organische gedachte, dat God de gemeente heeft gezegend alleen in haar verheerlijkt Hoofd, niet buiten Hem om. Hij heeft ons in Hem gezegend, gelijk Hij ons in Hem heeft verkoren. Want het was des Vaders welbehagen,

dat in Hem al de volheid wonen zou. Alle dingen, beide, die in den hemel en die op de aarde zijn, moesten naar het welbehagen des Heeren met Hem verzoend worden door Hem, en in Hem vereenigd worden onder en in één Hoofd, namelijk Christus. Daarom wordt Christus van eeuwigheid verordineerd en worden Zijne broederen Hem van den Vader gegeven, opdat de rijkdom der genade Gods in Hem tot volle openbaring zou komen in en door hen. God in Christus en Christus in de Zijnen, — zoo was het in Gods eeuwig welbehagen, en zoo zou Gods Verbond ook worden verwerkelijkt. Hij heeft ons gezegend in Hem, gelijk Hij ons in Hem heeft uitverkoren van voor de grondlegging der wereld.

En in de derde plaats ligt hierin ook de gedachte, dat naar Gods bestel een iegelijk der geloovigen gezegend is in Christus overeenkomstig de plaats, die hij naar Gods Raad in het geheel van het lichaam van Christus zal innemen en het doel, dat hij verordineerd is te dienen tot prijs der heerlijkheid Zijner genade. De uitverkiezing moet niet individualistisch worden gedacht, maar organisch. Wel zijn de uitverkorenen bij name gekend van voor de grondlegging der wereld en gaat zij over bepaalde personen. Maar dit neemt niet weg, dat de verkorenen in den Raad Gods niet slechts zijn gedacht als een groep, een willekeurig aantal personen, maar als een groot en heerlijk geheel, een lichaam, dat als geheel moet dienen, om de heerlijkheid Gods in Christus te doen uitstralen. Dit geheel kan niet worden vermeerderd of verminderd, wat het aantal betreft dergenen, die naar Gods souverain welbehagen een plaats daarin hebben. De hoegrootheid van het geheel kan niet worden overgelaten aan den vrijen wil des menschen. Zooals er een bepaald aantal steenen noodig zijn voor een gebouw, zoo is er een bepaald aantal leden van het lichaam van Christus voor de openbaring van de volheid Zijner heerlijkheid. Zooals het aantal steenen niet het plan van het gebouw bepalen kan, maar het plan bepaalt hoeveel steenen er in het gebouw zullen worden ingezet, zoo bepaalt ook niet des menschen wil, maar Gods vrijmachtig bestek alleen, hoeveel geloovigen zullen deelen in de heerlijkheid van het lichaam van Christus. Maar dit is niet al. Zooals in een lichaam niet alle leden dezelfde betekenis hebben en hetzelfde doel dienen, en zooals in een gebouw niet alle steenen van gelijke waarde zijn en dezelfde plaats beslaan, zoo hebben ook in het lichaam van Christus niet alle geloovigen dezelfde plaats en betekenis. Ieder der uitverkorenen moet op zijn eigen plaats in het geheel van het lichaam van Christus de heerlijkheid Gods in Zijne volheid dienen. En ook die bepaalde plaats, die een ieder in dat lichaam van Christus zal innemen in de eeuwige heerlijkheid, wordt niet door den wil des menschen, maar is door Gods verkiezing gedetermineerd. Hij heeft ons uitverkoren in Hem. Doch Hij heeft ons alzoo in Hem verkoren, dat ook in die verkiezing aan een iegelijk der begenadigden zijn eigen plaats is aangewezen, zijn eigen naam is gegeven, die hem straks zal worden geschonken en die

niemand kent dan die hem ontvangt. En gelijk Hij ons heeft uitverkoren, alzoo zijn wij ook in Hem gezegend. En alzoo wordt de genade Gods, die in Christus Jezus is, ook aan een ieder der geloovigen ter zijner tijd toegepast. Zeker, zij ontvangen uit Christus allen die genade, waardoor ze straks in eeuwige heerlijkheid, verlost van alle zonde en ellende, bekleed met de hemelsche glorie, de deugden des Heeren zullen kunnen verkondigen. Allen worden wedergeboren, geroepen en gerechtvaardigd en geheiligd en verheerlijkt, naar het eeuwig voornemen Gods. Maar toch ontvangt een iegelijk die genade Gods in Christus overeenkomstig de plaats, die in het lichaam van Christus voor hem bereid werd in Gods eeuwige verkiezing. Alle geestelijke zegening, voor het geheel van Zijn lichaam en voor elk der leden in het bijzonder, in den Heere Christus; en uit Hem door Zijn Geest aan een iegelijk der verkorenen toegepast op zulk een wijze, dat hij voor zijn eigene plaats bereid wordt in de heerlijkheid, — dat is de Schriftuurlijke beschouwing van de toepassing des heils. En eerst als we zoo het werk Gods in Christus kunnen zien, verstaan we ook, hoever het er vandaan is, dat dit werk ook maar in het minst zou kunnen afhangen van den wil des menschen of ook zou kunnen verwerkelijkt worden in den weg van een algemeen aanbod van genade!

Daarom leert de Schrift ons, in de plaatsen, die we als ons uitgangspunt kozen, ook, wat het doel is, dat God Zich met Zijne uitverkorenen heeft voorgesteld, als Hij hen zegent in Christus Jezus. In het algemeen leert ons Efeze 1:4, dat dit doel, dat God door het zegenen van de Zijnen bereikt, daarin bestaat, dat zij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn. En in meer bijzonder zinn leert ons Efeze 2:10, dat de geloovigen geschapen zijn in Christus Jezus, opdat zij zouden wandelen in die goede werken, welke God voor hen heeft voorbereid. God heeft voor de Zijnen goede werken voorbereid van voor de grondlegging der wereld, goede werken, die vruchten zijn van Christus in hen en daarom den rijkdom Zijner genade juist verheerlijken. Het is niet *uit* maar *tot* de werken, opdat niemand roeme. Ook die vruchten, die de gemeente nu en tot in der eeuwigheid verwaardigd is door goddelijke genade te mogen dragen, vormen één heerlijk geheel, maar zijn daarom toch ook voor ieder der geloovigen weer onderscheiden. Niet allen dragen gelijke vruchten, voor niet allen zijn dezelfde werken verordineerd, ook al moeten alle werken tezamen dienen tot openbaring van den eenen rijkdom der genade, die God heeft geopenbaard in den Geliefde. Neen, maar een iegelijk moet die vruchten dragen, die dienen kunnen tot verhooging van de heerlijkheid van het geheel. En zooals God van eeuwigheid de werken van en voor al de Zijnen heeft verordineerd, zoo heeft Hij ook voor een ieder der geloovigen de plaats in het lichaam beschikt, die noodig is, om die bepaalde vruchten te dragen. En zoo is ook een ieder der uitverkorenen geschapen in Christus Jezus, ieder op zijne eigen plaats; en zoo ontvangt uit

Christus Jezus ook een ieder geloovige die genade, die hij noodig heeft, om die bepaalde werken te kunnen verrichten, die vruchten in Christus te dragen, die God voor hem heeft voorbereid.

Zoo is het al genade. Genade, dat God ons in Christus heeft verkoren; genade, dat Hij ons heeft verwaardigd in die werken te wandelen, die Hij heeft voorbereid; genade, dat Christus in Zijn lijden en gehoorzaamheid het voor ons heeft mogen verdienen, dat wij in Hem die vruchten mogen dragen; genade, dat wij in Hem mogen worden geschapen, opdat wij tot den wandel in die werken mogen worden gevormd en bekwaamd; genade, eindelijk, dat we in den weg van dien wandel in goede werken de eeuwige zaligheid in de gemeenschap der vriendschap Gods mogen genieten als het loon der genade. En daarom zal het ook eeuwiglijk niets anders zijn in den hemel dan één lof en prijs der heerlijkheid dier groote en eeuwige genade!

H. H.

THE BOOK OF ECCLESIASTICS

The book with its great lessons belongs to the Solomonic time as is abundantly proved by the internal evidence and by the extreme difficulty which the opponents of Solomonic authorship find in placing it in any other period and the endless disputes and contradictions in which they mutually involve themselves by the effort.

Of all the books of the Bible none has suffered so many misapprehensions as this book. It has been accused of numerous contradictions, of absence of plan and connection. It has been declared inconsistent. For, so it is said, passages like Chapter 1:11, "There is no remembrance of former things; neither shall there be any remembrance of things that are to come with those that shall come after"; Chapter 2:15, 16, "Then I said in my heart as it happeneth to a fool so it happeneth to me, and why was I then more wise? Then I said in my heart, this is also vanity"; and Chapter 3:19, 20, "To that which befalleth the sons of man befalleth the beasts, even one thing befalleth them, as the one dieth so the other; yea, they have all one breath, so that a man hath no pre-eminence over a beast. All is vanity" — passages asserting the complete equality of the final fate of the godly and the ungodly and are in conflict with Chapter 3:17, "And I said in my heart, God shall judge the righteous and the wicked"; Chapter 9:12, 13, "Though a sinner do evil a hundred times and his days prolonged yet I surely know that it shall be well with them that fear God" — passages that promise a corresponding divine reward for each individual moral act and therefore exhort to uprightness and the fear of God.

Notice further Chapter 2:12-14, "And I turned myself to behold wisdom and madness and folly — then I

saw that wisdom excelleth folly as far as light excelleth darkness"; and Chapter 7:11, "Wisdom is good with an inheritance; and by it there is profit to them that see the sun." In the passages quoted, wisdom is declared to be ill-honored causing unhappiness and not leading to the goal of its endeavors, and yet a thing to be greatly desired. So there are many more contradictions found in this book. For example: he declareth the dead and the unborn as happier than the living. Then again he calls life sweet and greatly prefers it to death.

Those contradictions, however, are but apparent, as an unprejudiced study of the book will bring out. Let us now lay hold on the main teaching of this book and thus at once prove that the preacher was no skeptic philosopher but a deeply pious personage, a man of a kind of wisdom of which the fear of the Lord was the beginning — a great teacher who spoke because he believed.

We point, first of all, to the conclusion of his discourse which reads, "Let us hear the conclusion of the whole matter: Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man, for God shall bring every work into judgment with every secret thing, whether it be good or whether it be evil."

The epilogue is a conclusion to which the entire preceding discourse sustains the relation of premise. The author reasons from the particular to the general. What the conclusion of the book asserts, reappears time and again in the main body of the discourse in the form of a particular proposition. Rightly considered, the entire discourse is a concatenation of a number of particular propositions, identical as to meaning, broadened out into a general saying — that constitutes the conclusion of the book.

The preacher appraises, evaluates, from a spiritual-ethical point of view, every phase and department of life. As he progresses from phase to phase, he concludes: real life is to fear God. Having appraised the whole of life in all its parts, he draws the general conclusion: the whole of life is to fear God.

Let us notice now how many times this proposition appears in the main body of discourse. First a few preliminary remarks. It should be borne in mind that the proposition *real life is to fear God* is stated positively and negatively. Stated positively it reads, True life is to fear God; negatively: Vanity is godlessness, for a vain life is a godless life. Hence, the declaration, All is vanity is the other side of the declaration, the whole duty of man is to fear God.

We must now say a word about the proposition as such before we proceed. That real life is to fear God means that the only full and profitable life is the life that is affixed to God and is the living expression of his commandments. The vain life is a life apart from God; a life that stands opposed to and excludes God. It is a life in which sin is law. This is what the inspired teacher demonstrates in the body of his discourse. Chapter 1:2 reads: "Vanity, vanity, saith the

preacher, all is vanity!" Notice that the general proposition, *real life is to fear God*, constitutes the prologue as well as the epilogue of this discourse. In the prologue it appears in its negative form, "Vanity of vanity, all is vanity," i.e., the whole of a godless life in all its departments and as to all its phases is vain.

The poet continues, "What profit hath a man of all his labor under the sun?" This labor brings him no real profit at all, hence it is vain, worthless, empty, that is, if detached for Heaven. It is not true that one generation passeth away, and another generation cometh; or as, applied to the individual, Is it not true that he is born, takes his places in life, fulfils his destiny, dies and passes into oblivion? He taketh nothing with him. He passeth on, life closes in over the place where he stood so that this place knows him no more. He is forgotten. What real profit then did he derive from all his labors? Is not such a life absolutely vain and meaningless, profitless? Yet man toils, though he makes no real progress. He moves as it were in a circle. This vain and profitless toil of man, this going about in a circle, has its symbolical counterpart in creation. "The sun also riseth and goeth down and hasteth to his place where he rose, The wind goeth about toward the south and turneth about to the north. It wirleth about continually and the wind returneth again according to his circuits. All the rivers run into the sea, yet the sea is not full; into the place from which the rivers came thither they return again. All things are full of labor; man cannot utter it."

This is the great tragedy of life. It is full of inexpressible labor, yet ends in nothing, is vain.

This one proposition, life without God is vain, appears in this book in several forms: (1) All is vanity; (2) Sore travail, 1:13; (3) Vexation of spirit, 1:17; (4) Profitless, 2:11. "There is nothing better for a man than that he should eat and drink, and that he should make his soul enjoy good in his labors. This also I saw was from the hand of God." This last declaration is also equal to the proposition, true life is to fear God. This statement as to meaning is not equal to the statement: Let us eat, drink and be merry for tomorrow we die.

That this passage is to be taken in a favorable sense is evident from the following verse, which reads, "For God giveth to a man that is good in his sight, wisdom, knowledge and joy but the sinners he giveth travail to gather and to heap up that he may give to him that is good to God." (6) In this form this proposition again appears in verses 12 and 13 of this same chapter. The passage reads, "I know that there is good in them but for a man to rejoice and to do good in his life and that every man should eat and drink and enjoy the good of all his labors, it is the gift of God."

Placing upon utterances such as these, this construction, the conflict between them and the utter-

ances asserting that man's labors are vain at once disappears.

The question arises whether the poet was speaking from his own experiences when he said that life apart from God is vain. It is very evident from his statements that he was. Attend to a single passage, chapter 2:1 ff., "I said in my heart: Go to now, I will prove thee with mirth, therefore enjoy pleasure and, behold, this also is vanity. I said of laughter, it is mad . . . , I made me great works, pools of water . . . , I gathered me silver and gold, precious treasures of kings . . . , so I was great and increased more than all . . . and whatever my eye desired I kept not from them . . . Then I looked on all the works that my hands had wrought . . . and behold all was vanity and vexation of spirit and there was no profit under the sun."

It is evident from these passages that the author himself speaks from experience. If so would it not follow that in the early or experimental season of his life he was destitute of grace? The answer is ready — not at all. It was very well possible for him to be a man of true faith as to the heart of his dispositions and still experience that life without God is vain.

Solomon lived life to the full; every conceivable desire the human heart is capable of, he knew and satisfied. He maintained a court, whose glory and magnificence astonished every royal visitor. Having drunken of life to the full, his experience was that the void in life can be filled by God only.

The Preacher looks at the whole of life from a spiritual-ethical angle. Viewed from this angle, the whole of a life, apart from God, is vain, empty, meaningless, profitless. True progress, profit is indeed spiritual, not natural, physical. Such is his message. The godless, therefore, retrogress into the abyss of eternal night. They retrogress in all that they do, achieve, accomplish, say, think, desire. For the whole of a life apart from God is vain. Real life is a life permeated with grace; for it is a life with a crown of glory.

The book of Ecclesiastics is one powerful argument against the theory of common grace. We purpose to trace the main current argument of this book.

G. M. O.

Angstig tastende als de blinden,
Doolde ik onophoudlijk voort;
Zoekend, zonder ooit te vinden,
Vragend, maar niet ongehoord;
Tot ik — naar de bron der waarheid
Jezus volgde, en Hem alleen,
En in onbewolkte klaarheid
Mij de Wijsheid Gods verscheen.

WERELDSCH E VEREENIGINGEN

VIII

Toegekomen aan het einde van onze artikelenreeks aangaande de Wereldsche Vereenigingen, wacht ons nog een dubbele taak. In de eerste plaats, eischt de lengte der reeks, dat we een soort resumé van het verhandelde ten beste geven, opdat door zulk een beknopt overzicht de gedachtengang van het verhandelde helder voor onze aandacht kome te staan. En, in de tweede plaats, zijn we ons bewust, dat er een critiek tegen onze beschouwing als 't ware in de lucht hangt, welke critiek we in eenigszins vaste lijnen zullen neerleggen, om ze dan tevens te beantwoorden en te weerleggen. Dit laatste kan ons veel tijd besparen in de discussie, die allicht zich zal ontsppen over het onderwerp, hetwelk door ons gedurende de laatste maanden behandeld werd. 't Zou mogelijk kunnen zijn, dat door zulk een weerlegging sommige broeders inkt en tijd besparen en anderen daardoor des te scherper tegen ons over kome te staan. Ook dat laatste heeft zijn voordeel. Daar is niets lammer in een discussie, dan wanneer men elkaar niet verstaat en zodoende maar in het wilde weg zijn zwaard in de lucht slaat. De zwaarden moeten elkaar kruisen, zullen en de strijders, en de toeschouwers gebaat worden.

We zullen met het laatstgenoemde beginnen en daarna, met een resumé over het verhandelde, deze artikelreeks besluiten.

De critiek die, zooals we hierboven schreven, als 't ware in de lucht hangt tegen onze beschouwing, laat zich gemakkelijk in tweeën verdeelen. In de eerste plaats, zijn er allerlei heele en halve oplossingen ten beste gegeven van de zoogenaamde sociale problemen. Oplossingen, echter, die dan hier, dan daar tegen de oplossing indruischen, welke naar onze overtuiging het Woord van God ons biedt. En, in de tweede plaats, zijn er broeders, die, wanneer ze onze oplossing hoorden, sommige teksten er tegen over plaatsten, teksten, die, naar hun meening, onze oplossing van haar kracht beroofden, indien niet geheel en al in haar tegendeel omzetten.

Allereerst dan die heele en halve oplossingen van de zoogenaamde sociale problemen.

Afgaande op de gesprekken die we hadden met vele broeders, hier en in het Westen, zoowel als brieven die we ontvingen gedurende het laatste half jaar, doen ons besluiten, dat er een vijftal beschouwingen of oplossingen zijn van het sociale probleem. 1) Daar is de groote massa van hen, die zich gedekt hebben met de onschriftuurlijke theorie der gemeene gratie. We willen dan ook gereedelijk toestemmen, dat, wanneer de gemeene gratie theorie naar de Schrift was, we daarin een algeheele oplossing zouden vinden van het sociale probleem. Wat toch is de voorstelling? Deze, dat de Kerk van Jezus Christus geen oliedrop is op de wateren van de volkeren der wereld. Dat we veel met de god-

deloozen gemeen hebben; dat we in bijna alle dingen homogeen zijn met de godvergetenen; dat er een terrein is waarop de Kerk en de wereld arm in arm kunnen gaan. Want de Heere belonkt in liefde en gunst en gratie ook hen, waarop Hij ook weer tot in eeuwigheid vergramd is. Neen, die liefde, gunst en gratie zijn niet zoo intensief, als de gratie die den verkorenen ten leven geschonken wordt, doch een zekere gunst of genade ontvangen allen. Daardoor kunnen dan ook de goddeloozen tamelijk lief er uitzien, fatsoenlijk zaken doen, heel aardig ploegen en eggen, o, zoo nobel en edel doen in de samenleving; ze kunnen een wereld van poëzie, muziek, beeldhouwkunst en schilderkunst te voorschijn brengen, waarvoor de Kerk zich aanbidde ter neder dient te werpen: alles vrucht van de beloning des Almachtigen in Zijn gemeene gratie over de goddeloozen. Het volgt als vanzelf, dat wanneer de zaken zóó staan, we geroepen zijn om aanknooping te vinden bij al dat fatsoenlijke, lieve, humoristisch-leuke, aardige, eerlijke, aanbiddelijke, dat nog in dit tranendal gevonden wordt.

Nu zijn allen hier niet streng consequent. Alle gemeene gratie-geloovigen gaan niet zoover, om door dik en dun met de goddeloozen te vereenigen. Ze doen dat net zoolang tot men begint te vloeken of te spotten of te stelen of te moorden. Daar trekt men dan de lijn. Daarom maakt men dan ook verschil tusschen de "Unions" die onder de "American Federation of Labor" ressorteeren en de Co-operatieve vereenigingen of allerlei vereenigingen van patroons. Ziet ge, die werklui zijn zoo barsch en zoo hard en zoo openbaar goddeloos in hunne handelingen. Indien ze nu maar hun fatsoen een beetje konden bewaren, dan zou het nog gaan om met hen een goed loon te eischen van de "bazen." Maar dat kan nu niet, want ze staken, moorden en plegen allerlei geweldenarijen. Die halfslachtigen willen wel vergaderen met de goddeloozen, willen wel samensmelten met hen in een vereeniging op één grondslag, met één doel voor oogen: de "dollar." Maar dan moeten zij niet den duivel openbaren. Op hun beurt zullen zij dan ook zwijgen van God in grondslag, doel, openbaring en wat dies meer zij. Het zij een neutraal verbond, een neutraal geknoei waar God niet gezien of gehoord wordt, maar waar ook de openbare werken van den duivel gemist worden.

Nu moet ik u eerlijk zeggen, dat ik een grooter walg heb van die laatste soort, dan van hen die geheel consequent zijn en tot het einde toe de lijn van het juk met de goddeloozen vasthouden. In dit verband is het ook een onverklaarbaar iets, dat juist nu de Christelijke Gereformeerde Kerken bezig zijn om een "Christian Labor Alliance" in het leven te roepen of het schim ervan te doen herrijzen. Hoe ter wereld kan die Kerk daar nu mee beginnen? Dat ze het een zestiental jaren geleden beproefd hebben is wel te verklaren. Toen was er meer kracht voor zooiets in hunne gelederen. Maar nu? Terwijl zij mannen uit de Kerk getrapt hebben die juist het isolement der Kerke Christi altijd op het

oog hadden en terwijl zij het dogma der Gemeene Gratie hebben aangenomen? Die actie kan alleen heil be-
loven als ze uitgaat van hen die de gemeene gratie leer
algeheel verwerpen. Dan staat het begin zuiver. Zou-
den er dan gevonden worden in de Christelijke Gerefor-
meerde en Gereformeerde Kerken die het schoone van
zulk een particulier ideaal zagen, dan zouden ze met ons
kunnen vereenigen. Maar nu staat het ding op zijn
kop. De wereld liefhebbers beginnen een aparte Chris-
telijke "Alliance." 't Mocht wat! Hoe het te verkla-
ren is? Men is op jacht naar een Gereformeerde
"dollar." Anders niet. Ik tart de commissie, die moge-
lijk aangesteld is om een grondslag op te stellen, om er
in te schrijven: "Wij, Christen-werklieden, vereenigen
ons op den hechten grondslag van het Woord Gods en
beoogen de anti-thetische openbaring van het lichaam
van Christus ook in ons handenwerk. Wij staan voor
de verheerlijking Gods in het volbrengen van onze taak
en zeggen het den goddeloozen, rijken, verdrukkenden
werkgevers aan, dat zij zich schatten des toorns ver-
gaderen bij den Heere Sebaoth."

Nu behoeft het onder ons geen lang betoog om dui-
delijk te maken, dat de oplossing die de gemeene gratie
theorie biedt geen oplossing is, maar ons dieper, steeds
dieper stort in allerlei ellende. Ze is een afgod van het
ontrouwe Israel. En voor afgoden mogen wij ons niet
buigen. Er is geen terrein, waarop de Christen en de
Wereldling samen kunnen gaan. De grondbeginselen
van des Heeren openbaring snijdt de massa uiteen in
twee kampen. Het ploegen van den goddelooze is zonde.
En hetzij de Christen eet of drinkt of iets anders doet,
is hij geroepen om het te doen ter eere Gods. En dat
geschiede nimmer in een hoek! Niet thuis even bid-
den, vooraleer we naar de City Hall gaan, of ook naar
de "Board of Directors" of naar eenige vergaderzaal.
Overal sta Henoch tegenover de goddeloozen; Israel
tegenover Amelek; de Kerk tegenover de wereld. Want
God staat tegenover Satan, gedurende deze bedee-
ling der tijden.

2) Daar is een tweede soort. Die broeders hebben
het gezien, dat de openbaring van het leven eens Chris-
tens regelrecht indruischt tegen de openbaring van het
kind dezer wereld. Ze zagen het schoone van die be-
schouwing en zongen reeds in het hart: Ik ben, o Heer,
een vreemdeling hier beneen! Ze stemmen u toe, dat
het beleven van Gods Woord onverbiddelijk met zich
brengt een uiteengaan van het menschdom in twee
kampen. Ze gelooven niet, dat er ook maar één terrein
is waarop, des neen, Christen en goddelooze homogeen
zijn. Edoch . . . ze missen den moed der overtuig-
ing om het in praktijk te brengen. Ze zeggen: het is
kwaad om een juk aan te trekken met den goddelooze.
Maar het is *een noodzakelijk kwaad*. Ze zullen het u
vertellen, dat ze er onder kwijnen, dat ze hun ziel ge-
weld aandoen, dat ze hun rechtvaardige ziel kwellen,
terwijl ze in de vergaderingen zitten als openbaring
van een vereeniging, co-operatie of corporation, die
zwijgt van God en niet uitkomt voor de eere Gods. En

zuchtend gaan ze hun weg. Ziet ge, dezulken kunnen
goed rekenen. Ze hebben uitgerekend, dat tesamen-
gaan hun ettelijke "dollars" meer in den zak brengt,
dat de stand van hun natuurlijk leven verhoogd werd
daardoor, dat de strijd om het bestaan lang zoo moeilijk
niet is. "Gestolen wateren zijn zoet." Gestolen ten
koste van den vrede der ziele. Ze kunnen er niet toe
komen om de smaadheid van Christus meerderen rijk-
dom te achten dan de schatten van Egypte. Ze stapelen
liever de "dividend-dollars" op, die een plaats aan de
groene tafel of lidmaatschap aan allerlei vereenigingen
hun waarborgt, dan tevreden te zijn met minder geld,
een karig loon, schop en houweel in de hand of ook mis-
schien de kruimels die van de tafel des rijken vallen.
Al dit laatste natuurlijk om den wille van de keuze uit
beginsel. Alle armen gaan niet naar den hemel.

Ons oordeel over deze soort moet zacht zijn. We
schreven daar: *ons* oordeel. Wij zijn zelf geen steek
beter. Wanneer ik deze soort karakteriseer, gedenk ik
aan het woord des dichters: Gedenk niet de zonde
mijner jonkheid. We kwamen er eerst langzamerhand
toe om een beslist standpunt te nemen. En dat alleen
door Gods genade. Tegen de zucht van ons zondige
hart en verstand in. Daarom gaat mijn hart vooral
naar die soort uit, want ze dragen het loon van hun
dwaling met zich in een aan stillen vrede gespeend
hart.

Evenwel, God oordeelt en niet de mensch. En de
lezer heeft het zelf na God gedaan. Die tweede soort
is het met hun eigen oplossing niet eens. Dat wil zeg-
gen, in hun hart. Ze ondervinden het, dat een samen-
gaan met de goddeloozen magerheid over hunne ziel
brengt. En we zouden dezulken aanraden: heb de
moed uwer overtuiging en breekt de banden die u bin-
den door. Het loon der oprechtheid in den wandel ge-
wordt u in beginsel nu al reeds, terwijl het toevor-
zicht den getrouwen zooveel helderder en schitterender toe-
lonkt dan die eenigszins vasthouden aan onoprechtheid
in den wandel. Vergelijk Abraham en Lot. En kiest
Abrahams wandel. En kiest Mozes' keuze. Door de
menigvuldige genade Gods over u.

3) Een derde soort vindt de oplossing in het schei-
den van het natuurlijke leven van het geestelijke of het
genadeleven. Als een exponent van deze groep denk
ik aan een broeder die mij schreef: "Op een boerderij,
zeer afgelegen, woonden kort bij twee burens, ook op
een boerderij. Dan kwam het veel voor, dat je met
melk naar de stad moest, en dat deed je dan om de
beurt, of naar de markt juist hetzelfde. Men reed met
elkaar mee. Dan is daar geen sprake dit op geeste-
lijke wijze te doen. Enkel als dit zoo te pas komt."
Nog een andere broeder, waar ik mee sprak, kon maar
niet begrijpen, dat het inspannen van paarden, het
opladen van een "load" steenkool en het bezorgen van
die "load" ook godsdienst was. Volgens deze soort ligt
het leven van een Christen in tweeën uiteen: het eene
leven is dan zijn godsdienstig leven, zooals: bidden,
kerkgaan, Christelijke Schoolstrijd, Bijbellezen in

huis, godsdienstig gesprek en wat dies meer directelijk in verband staat met godsdienst in den engsten zin des woords. Het andere leven is dan het natuurlijke leven hetwelk op zijn hoogst genomen door het godsdienstige leven kan beïnvloed worden. Met andere woorden, zulke menschen maken scheiding tusschen den Zondag en de dagen der week. Ze bedoelen het misschien niet zoo bar, maar tot die conclusie moeten zij wel komen, als ze vast willen houden aan een scheiding tusschen een godsdienstig leven en een natuurlijk leven. Het is duidelijk uit de aanhaling van den eersten broeder. Men kan op geen geestelijke wijze melk naar de stad brengen, zoo zegt hij. In denzelfden brief zegt hij dit nog eenmaal in verband met de vereenigingen waaruit de "Elevators" en de "Creameries" geboren werden. Ook van die vereenigingen zegt hij, dat ze niet geestelijk kunnen gemaakt worden. Hij zegt: "dat zijn natuurlijke vereenigingen en zij kunnen niet geestelijk gemaakt worden."

Nu gevoelt men, dat zulk een redeneering recht tegen het Woord Gods indruischt. Het bewijs in Gods Woord is zoo overmachtig en veelzijdig, dat we maar hier en daar een greep zullen doen. Spr. 21:4 zegt ons, dat de ploeging der goddeloozen zondig is. Dus is het ploegen, hetwelk door deze derde soort als een gewoon natuurlijk werk wordt aangezien toch wel degelijk een geestelijk-zedelijke daad des menschen. En indien het zonde is voor den goddelooze, zoo moet het een geestelijk goeddoen zijn voor den rechtvaardige. I Cor. 10:31 zegt ons, dat "hetzij gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het alles ter eere Gods." Dus de geheele openbaring van ons leven moet in het teeken staan van de eere Gods. Efeze 6:5-7 leert ons: "Gij dienstknechten, zijt gehoorzaam uwen heeren naar het vleesch, met vreeze en beven, in eenvoudigheid uws harten gelijk als aan Christus, niet naar oogendienst als menschenbehagers, maar als dienstknechten van Christus, doende den wil Gods van harte, dienende met goedwilligheid den Heere en niet de menschen." En vers 9 eischt hetzelfde van den heer: "En gij heeren, doet hetzelfde bij hen, nalatende de dreiging; als die weet dat ook uw eigen Heere in de hemelen is." In dit Schriftgedeelte wordt dus het zoogenaamde natuurlijke leven van heer en knecht met al zijn inhoud direct vastgemaakt aan den Heere onzen God. Dus is het wel terdege een geestelijk werk wat we door de week doen. Alle scheiding van het natuurlijke en het geestelijke leven is geoordeeld daardoor. Lees in dit verband ook I Tim. 6, en dan liefst het geheele hoofdstuk. En dit is niet zoo alleen met eenige losse teksten, maar is de doorlopende leer der Schrift. Die Schrift leert, dat God één is en dus Zijn dienst één is en één moet zijn. Niets, hoe klein dan ook, van de openbaring van ons leven kan daarom den Heere onttolen. Zijns is de aarde mitsgaders hare volheid. En Hij eischt die aarde met al hare volheid ook onverbiddelijk op van ons. Dat deed Hij in den vroegen morgenstond der schepping, toen alle dingen in het eerste

verbondshoofd Adam aan het hart van God lagen; dat doet Hij nu en eischt Hij van Zijn Kerk, nu alle dingen, alle machten en krachten aan den tweeden Adam onderworpen zijn. Nu, het is waar, zien we nog niet dat alle dingen Hem onderworpen zijn, maar we zien toch Jezus in heerlijkheid en eere gekroond en hebben daarin de vaste hope, dat Hem alle dingen onderworpen zullen zijn. Daarom werken en doen en spreken en handelen wij in hope den Heere en niet den menschen. En daarom is alle scheiding van natuurlijk en geestelijk leven, van natuurlijk en geestelijk goed door de Openbaring Gods in Zijn Woord geoordeeld. Die derde soort geeft geen oplossing. Het is een misbaksel. Het is een heidensch dualisme, dat door den Woorde Gods geoordeeld wordt.

4) De vierde soort geeft eigenlijk geen oplossing, doch vergenoegt zich om van het mindere tot het meerdere op te klimmen. Ze zijn evenwel niet zeker van hun standpunt en al wat ge van deze soort hoort zijn vragen als: Mogen we dan elkander niet helpen? Mogen boeren die naast elkander wonen elkander niet helpen dorschen, enz.? Als een goddelooze met een zwaarbeladen vracht tegen een heuvel optoht, ben ik dan niet geroepen om mijn schouder onder die vracht te zetten en hem er over te helpen? In die vraag zelve zit dan het antwoord alreede in: natuurlijk moogt ge dat doen! Neen, sterker nog, ge moet, ge zijt geroepen om het te doen. Altijd en overal is de Christen geroepen om de behulpzame hand te bieden tot leniging en hulpe. Ziet ge, dan gaat men voort met zulke vragen en antwoorden, totdat men aangeland is bij de goddeloozen in vereeniging, waar men dan, ondergedoken in die zwoele, doezelige, neutrale atmosfeer, den Christen niet meer herkent. Hij heeft ten finale het andere juk met den goddelooze aangetrokken. Hij klom van het zekere tot het onzekere op en met een systeem van slim gestelde vragen maakte hij zichzelf het spoor bijster. Positief is zijn verdediging niet. En welbewust geeft hij zichzelf dan ook geen rekenschap. Hij is echter over de grens gekomen. Hij heeft schijnbaar het probleem opgelost. Niet allen, doch sommigen van deze soort gaan een stap verder en trekken ook het pakje van den hypocriet aan. Er zijn er die zeggen: Is het niet mijn plicht om den goddeloozen onderdrukker te beletten te zondigen door een co-operatieve vereeniging te steunen. Alsof men er werkelijk over in zit, dat hij zich schatten des toorns vergadert. Wie de vereenigingen dan ook in karakter en openbaring, herkomst en doel eenigszins kent, zal aanstonds zien, dat ze zeker niet geboren zijn uit medelijden voor den tegenstander.

De vraag is echter: Waar is de grens? Tot hoever loopt de lijn van samenwerking en waar begint het door Gods Woord geeischte afscheiden? Het antwoord kan niet moeilijk zijn, als men de zaken maar eerlijk voorstelt. In de eerste plaats, is het eisch, dat de Christen in al zijn helpen en samenwerking zijn Christen-zijn niet verloochent. B.v., als een Christen in zijn buurtschap mee helpt dorschen dan openbaart hij

zich op de verschillende erven als van de partij van den levenden God en staat hij als vijand tegen al wat de goddeloosheid eert. Door zijn meehelpen als goede buur heeft hij toch geen juk op den schouder, *waar-door hij genoodzaakt is om hetzelfde te doen wat de goddelooze burens doen?* Hij dorscht en werkt anders dan de goddeloozen onder hen. Hij en zij doen hetzelfde en toch weer niet hetzelfde. Geestelijk-zedelijk is het dorschen van de goddeloozen zonde en, omgekeerd, geestelijk-zedelijk is het dorschen van den rechtvaardige in beginsel gerechtigheid. Dat kan hij daar temidden van de goddeloozen doen, want hij heeft geen juk aan met hen. Zoo kan ook een Christen die aan een fabriek werkt, temidden van duizend goddeloozen, toch zich als een Christen openbaren.

Geheel anders, evenwel, staat het er bij, als ge uw geheele gedoe laat oplossen door lid te worden van een vereeniging. Dan staat ge tezamen op één grondslag, die God niet kent. Dan moet ge u onderwerpen aan een tezamengestemd bestuur. Dan zijt ge verantwoordelijk voor al hetgeen door zulk een vereeniging gedaan wordt. Dan is er geen ruimte voor individueele openbaring van uw koopen en verkoopen als Christen. Want dan hebt ge een juk op de schouders met al die leden. Dan zijt ge ineengesmolten. Dan bestaat ge niet meer als persoon naast andere personen en tegenover andere personen, maar dan zijt ge slechts één tand in dat groote raderwerk van die co-operatieve vereeniging en ge moet mee. En ge doet één werk met hen. Als nu die vereeniging gemotiveerd wordt door God en Zijn Christus, dan co-opereert maar. Dan kan het nooit verkeerd gaan. Doch als die ineensmelting geschiedt met openbaar goddeloozen, dan heeft Gods Woord u geoordeeld. Scheidt u af van hen; gaat uit het midden van hen!

5) Daar is ook nog een vijfde soort. Die soort zijn rare mensen. Zij roepen u toe: Houd toch stil! Laat alles maar rotten! Ge brengt maar tweespalt in de kerk; is er nog geen troebel genoeg? Men moest uw stukken eigenlijk weigeren om te plaatsen. Waarom speelt gij geen lief wijsje op de fluit? Kwinkeler zachtkens en zing ons liefelijke zangen toe. En al wiegelend zullen wij dan de maat slaan en zoo droomend, genietend insluimeren in zoet-zalige rust. Sst! Maak toch geen leven en beroering! Men zal nog een hekel aan u krijgen. Ge hebt toch een veel te zwarte bril op. Zoo'n vaart zal het niet loopen. Strakjes gaan we allen naar den hemel . . . en intusschen zoek den vrede zooveel in u is.

Die misselijke voorstelling is geen antwoord waard. Zij zoeken den vrede van het kerkhof, de stilte des doods, de ijzige verstelling van het starre graf.

We spoeden ons naar de tweede soort van critiek. De soort, namelijk, die zich onledig houden met sommige gedeelten van Gods Woord u tegen te werpen, die volgens hen indruischen tegen uw beschouwing. Om een Amerikaansch idioom te gebruiken: "They throw a monkeywrench in the machinery." Nu is daar niet

veel op tegen te zeggen en veel er voor. Er is dit op tegen, dat men zelf geen betere beschouwing geeft, doch er op uit is om eens anderer beschouwing tegen te werken. Men werpt neer, maar bouwt niet op. Doch er is ook veel voor te zeggen. Men gebruikt in elk geval Gods Woord. En in de tweede plaats, dat soort critiek kan soms meehelpen om een juist standpunt van vele zijden toe te lichten en zodoende meer en meer den naam waardig maken van een weldoordacht systeem. Nu is de zwakke poging die wij waagden nog verre daar van daan en als ik naar de krachten zie die de Heere mij schonk, dan zal daar ook niets van komen. Al veel eerder stelden wij ons voor om in den bouw van onze wereld- en levensbeschouwing, zoo iets als steenensjouwer te mogen zijn. Maar ook dat eischt kunst en volharding. Ik zal dan ook al zulk aandragen van teksten die tegen onze beschouwing schijnen te strijden uit bovenstaand oogpunt beschouwen. Zijn er evenwel broeders, die bij machte zijn om een ander antwoord te vinden, zoodat het onze beslist afgewezen dient te worden, dan verzoeken we hen zulks te doen.

Nu zijn er vooral een drietal plaatsen van Gods Woord die geregeld aangevoerd worden tegen onze beschouwing.

Allereerst, het bondgenootschap van Abraham met de drie broeders: Mamré, Eskol en Anar. Van dit bondgenootschap zeide eens een broeder tegen mij heel naief: "Als Abraham een juk mocht aantrekken met de goddeloozen, dan mogen wij het ook." In de eerste plaats, zouden we willen opmerken, dat er in het geheel geen bewijs is vóór de stelling, dat deze drie bondgenooten van Abraham goddeloozen waren. Er is echter veel voor te zeggen, dat deze drie broeders kinderen van God waren. Daar was nog veel volk van God overig van de geslachten die uit de ark gekomen waren. Men moet niet vergeten, dat ten tijde van Abraham en Izak zelfs Sem de zoon van Noach nog leefde. Dus hoevele kinderen Gods waren er nog niet in leven in de heilige linie? Hetzelfde, hoewel in mindere mate, moet gezegd van het geslacht van Jafeth en Cham. Alleen zoo kan men ook mannen zooals Job en zijn drie vrienden verklaren. Later ook een Jethro in Mozes' tijd. Ten tweede, kan men het bondgenootschap veel beter verklaren uit het feit dat zij kinderen Gods waren, dan wanneer men het tegenovergestelde poneert. We weten, dat Abraham een held des geloofs was en dat hij dat geloof beleefde. Noemt de schrijver aan de Hebreërs hem niet een gast en vreemdeling? Ik zou zeggen, dat men dichter bij de lijn der Schrift blijft daardoor. In elk geval mag men zoo maar eventjes niet uitspreken, dat zij goddeloos waren, om er voorts dan een levensbeschouwing op te gronden die rechtstreeks tegen heel duidelijke geboden en verboden van God ingaat.

Voorts merken we op, dat dit bondgenootschap van Abraham met de drie broeders toch al een arm bewijs is om er het vereenigen met de wereld mee goed te praten. Wat was het doel van Abraham? Om de goede te beschermen (Lot) en de kwaden te straffen

(de verschillende koningen waartegen hij streed). En als straks den buit verdeeld wordt, dan trekt Abraham zich terug. Doet dat ook de werkmán, de "baas" en de boer? Ge weet wel beter. En let er voorts op, dat in het bijzijn van de drie bondgenooten, den koning van Sodom en van Melchizedek, de naam van God door Abraham beleden wordt. (Gen. 14:22). We mogen hier dus besluiten, dat dit getuigenis uit Gods Woord onze overtuiging sterkt en het doen van hen die met de goddeloozen samenheulen veroordeelt. Waar haalt men het toch vandaan om Abraham te gebruiken als een bewijs voor de stelling, dat men ineensmelten mag met hen die in Abraham's tijd goddelooze volkeren waren? Als Abraham nu leefde zou hij u toeroepen: Mijn naam is gast en vreemdeling op aarde. Zoekt de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn. Daar boven is ons een stad bereid. Die stad heeft fundamenten en haar kunstenaar en bouwmeester is uw God en mijn God!

We moeten hier onderbreken, want de mij toegestane ruimte is vol. We hopen den volgende keer onze reeks te besluiten.

Tot ziens! D. V.

G. V.

VINDINGRIJK

Telkens weer treft het ons, dat de Chiliastische Schriftverklaarders, die zoo prat zijn op hun letterlijke verklaring der Heilige Schrift, toch op allerlei wijze de Schrift ver-allegoriseeren. Meer dan één staaltje van bandeloze verzinnebeelding zouden we kunnen opnoemen. Maar onlangs trof ons een voorbeeld er van toch zeer diep.

De lezer kan het vinden in *Grace and Glory*, March 14, 1931, p. 14.

Ds. H. Bultema geeft daar een antwoord op de vraag, waarom er bij het bouwen van den tempel toch zooveel cederen gebruikt werden. Hij geeft een tiental redenen aan:

1. De cederen waren diep in den bergwand geworteld; zoo moeten de geloovigen diep geworteld zijn in den berg van Gods heiligheid.

2. De cederen zijn altijd groen. Zoo moeten de geloovigen altijd schoon zijn met de schoonheid van Gods heiligheid.

3. De cederen groeien geduriglijk, eeuw uit eeuw in en tot op een zeer groote hoogte, op hooge bergen. Zoo moeten de geloovigen altijd groeien tot hoogten van heiligheid.

4. De cederen hebben bijna altijd een lied. Zoo moeten de geloovigen altijd zingen van de majesteit des Heeren.

5. De cederen laten een geur van zich uitgaan. Zoo moeten ook de geloovigen een goede reuke Christi zijn.

6. Cederen hebben een rechte houtsdraad. Zoo moeten ook de geloovigen in al hun handel en wandel oprecht zijn.

7. Cederen zijn altijd dorstend naar water. Zoo moet onze ziel dorsten naar den levenden God.

8. De ceder heeft een rood hart. De verlost en hebben een hart met het bloed van Christus besprengd.

9. De cederen van den Libanon werden door de vijanden altijd begeerd voor hun verdedigingswerken en bouw materiaal. De lieden der wereld hebben in den regel ook liever Christenen dan lieden der wereld voor hunne dienstbaren.

10. Ten laatste: de ceder begint eerst nuttig te worden als de bijl zijn trots heeft vernederd. Hij is het nuttigst, als hij gestorven is. Dit is ook waar van Christus Zelf, die nimmer hoogmoed kende, maar ook voor ons, want eerst als we der wereld gestorven zijn, beginnen we op het hoogst nuttig te worden.

Dit antwoord toont wel, dat de schrijver zeer vindingrijk is. Wie zou dit nu alles gezocht hebben in het feit, dat er zooveel cederhout in den tempel gebruikt werd? De vrager mag dan ook wel hoogst voldaan zijn en dankbaar voor zulk een antwoord. En dan komt het ook al weer zoo mooi uit op het getal tien! Het antwoord is ook compleet. Ge kunt er niets meer bij doen.

Intusschen rijzen er bij het lezen van zulk een antwoord toch allerlei vragen bij den ernstigen lezer. De voornaamste is wel deze: geeft Ds. Bultema dit antwoord nu in allen ernst als een verklaring der Heilige Schrift? Of fantaseert hij er maar een beetje op los? Als het eerste het geval is, zouden we hem toch vriendelijk om een beetje bewijs willen vragen. Dit laatste ontbreekt geheel en al. Is dit eene letterlijke verklaring der Heilige Schrift? Of is het eene allegorie? In elk geval, het kan wel zijn, dat Ds. Bultema bewijs kan leveren uit Gods Woord, dat om die tienvoudige reden de Heere zooveel cederhout liet gebruiken bij het bouwen van den tempel. Maar als het laatste het geval is, dan wagen wij het om den vindingrijken verklaarder nog te overtreffen en hem aan te bieden om nog tien andere redenen op te noemen, die minstens even goed hout snijden als die van Ds. B.

Maar er rijzen ook andere vragen.

Leidt Ds. B. zijn bescheiden vrager niet een beetje om den tuin? Geeft hij hem eigenlijk, in de eerste negen redenen, geen antwoord op de vraag: waarom stonden er zooveel cederboomen in den tempel? Immers, hij zegt, dat de cederen diep in den bergwand geworteld stonden, altijd groen zijn, geduriglijk groeien, altijd een lied hebben en de majesteit des Heeren bezongen, altijd geuren, dorsten naar water (we laten de rechte draad en het roode hart nu maar rusten). Maar het ging over het cederhout in den tempel. Het ging over de symboliek van dat cederhout in den tempel te Jeruzalem. Daarover heeft Ds. Bultema het. De geloovigen zijn immers die cederen in den tempel Gods. Maar dan begint het ons toch wel een

beetje te duizelen. Als dan die cederen, zooals die in den tempel stonden, de geloovigen moesten afbeelden, stonden die cederen daar dan in den bergwand geworteld, altijd te groeien en te zingen, eeuwig groen, altijd dorstend naar water? Misschien kunnen we er niet bij, omdat onze vindingrijkheid te kort schiet. Maar een beetje meer Schriftuurlijke opheldering is dan toch in elk geval wel gewenscht.

Zooals het nu staat, wil het ons voorkomen, dat Ds. Bultema een antwoord heeft gezocht op de vraag: waarom stonden er zoovele levende cederboomen in den tempel? Hij moest ook nog een antwoord geven op de eigenlijke vraag: waarom zooveel cederhout? Misschien laat dit wat minder ruimte over voor fantasie en poëzie, maar nuchter proza is soms wat dichter bij de werkelijkheid.

En komt Ds. Bultema ten slotte niet met zichzelf in conflict, als hij de tiende reden er ook nog bij zoekt?

Ziet, in al die andere redenen is de cederboom symbool van het levende kind van God, diep geworteld in den berg van Gods heiligheid, groeiend uit de genade van Christus Jezus, dorstend naar God en zingend tot Zijne eer, juist, omdat hij alzo in den berg van Gods heiligheid geworteld is. En nu hakt Ds. Bultema dien ceder zoo maar meedoogenloos om en zegt ten slotte, dat er toch niets beters is voor hem, dan dat hij uit dien berg van Gods heiligheid gekapt wordt! Hij groeide anders zoo krachtig, hij geurde zoo heerlijk, hij groende zoo schoon, hij zong zoo prachtig van Gods majesteit. Maar ten slotte is het toch het beste voor hem, dat hij omgehakt wordt! De diep gewortelde, prachtig groenende, hoog opgroeiende, altijd dorstende en zingende ceder, die beeld was van het levend kind van God, wordt nu plotseling de hoogmoedige zondaar, die in zijn hoogmoed moet worden omgehakt en vernederd, eer er iets goeds van hem komen kan!

De broeder duide het ons niet ten wade, als we met zulke "letterlijke" verklaringen een beetje den spot drijven. Ze willen er bij ons niet in. Ze zijn misschien wel mooi voor degenen, die van zulke droomerijen houden, maar ze zijn niet waar, ze getuigen niet van ernstig Schriftonderzoek en met dat al misleiden ze toch maar de schare.

Zoolang als het nog over niets anders gaat dan het cederhut van den tempel, zijn zulke allegorische uitstapjes nog tamelijk onschadelijk.

Maar ernstiger worden zulke "letterlijke" verklaringen, als ze toegepast worden op de leer der laatste dingen, op Israel en de Gemeente, op een terugkeer der Joden en een wederopbouw van den tempel, op een Millennium, waarin de verheerlijkte geloovigen nog eens op deze aarde moeten verkeereren, temidden van een mengelmoes van leven en dood, van zonde en heerlijkheid, van hemel en aarde, van vrede en oorlog; en op een verkeereren van de geloovigen met Jezus ergens in de lucht, tusschen hemel en aarde!

Dan geldt de dwaling, die door zulke "letterlijke" verklaringen in de wereld wordt ingedragen, zulke

fundamenteele stukken als de eenheid van Gods werk de eeuwen door, de organische ontwikkeling van Gods Verbond en Koninkrijk, de eenheid van Oud en Nieuw Testament, van Israel en de Kerk, Christus' Koning-schap en wat dies meer zij.

En dan droomt men de Kerk te gronde!

H. H.

FOR OR AGAINST CHRIST

He that is not with me is against me; and he that gathereth not with me scattereth abroad. Matt. 12:30.

These words of our Saviour imply that all men are gathering. Further, the assertion permits of but two possibilities and not a third. One is either gathering with Christ or without Him and this latter is equal to scattering. To be neither gathering with or without Him is impossible. Every man is engaged in doing one or the other. Such is the thought embodied in this particular assertion of our Saviour. Christ did not say, He that gathereth not, scattereth, but, He that gathereth not *with me* scattereth. Hence, it is presupposed that all men gather. The issue is whether one is gathering with Christ. It is no more possible not to be gathering than to be neither for or against Christ. Hence every man is either gathering with or without Christ as well as he is either for or against the Lord.

Let it be repeated that all men are gathering. According to this particular assertion of Christ the sum total of gatherers is constituted of two distinct groups. This has already been noticed. The one group gathers with Christ, the other group gathers without Him and therefore is engaged in scattering.

Let us attend, first of all, to the group gathering with Christ. We shall face the following questions and situations: (1) This group gathers with Christ; (2) What is the meaning of the term gathering? (3) Who are they being gathered?

They gather with Christ. Hence Christ is also engaged in gathering. He is even the head and principal of the group so engaged. Those committed to His cause gather, because He does so. They are active in Christ and He gathers in and through them.

Christ gathers. The activity signified by the term gathering, presupposes a scattered and disintegrated group. This scattered group is none other than Humanity, the Human race. The group humanity is scattered, due to the fact that the members of this group are by nature children of the devil, filled with malice and hating God and the neighbor. Their throat is an open sepulchre; with their tongue they have used deceit; the poison of asps is under their lips; their mouth is full of cursing and bitterness. Destruction and misery are in their ways; the way of peace have they

not known; there is no fear of God before their eyes (Rom. 3). Small wonder that the human race is scattered. Each member of the group is repulsive to the other, and whenever interests clash there is a display of hatred. There are no spiritual ties binding the members of this group together. These ties were dissolved when sin made its appearance.

Humanity (chosen) must be gathered. For that purpose Christ came. He gathers His sheep. Says He, "I am the good shepherd, and know my sheep, and am known of mine. As the Father knoweth me, even so know I the Father; and I lay down my life for my sheep. And other sheep have I, which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and they shall be one fold and one shepherd" (John 10).

Christ gathers his sheep, those whom the Father gave Him. Hence, He does not make it a point to gather all men. He gathers His sheep by His Spirit and His word. This He may do because He loved his sheep unto death. Those who are gathered are grafted in Him, are known as His body, the members of which are firmly united by the binding ties of love and faith.

Now there are those who gather with Christ, those, with Him, Christ's sheep, the redeemed of God. They must also gather, that is their high calling. They do so by confessing Christ's name, by witnessing for the truth, by declaring the virtues of their God. That is their only calling in this life.

But there are also others who gather, besides Christ and those with him. Satan and his brood are also gathering. The devil has a kingdom, a house, constituted of those spiritually and ethically related to himself. Satan also delights in a well organized society. That humanity has fallen apart is not according to his liking. Hence, he is engaged in gathering. And in a sense and to a degree he succeeds. He has a house, a kingdom. Even Jesus admitted this. He calls the devil the prince of darkness. And this prince offered Christ his kingdoms, upon the condition, to be sure, that Christ would pay him homage. And Christ did not deny that the devil has kingdoms. The groups of which he is the prince are the sworn antagonists of God. How does Satan gather? Directly and through the instrumentality of his agents. Let us name some of these agents. Satan gathers by means of the *christless* man and woman, by means of the christless philanthropic organizations, by means of the christless institutions of learning, by means of the christless church, the christless preacher, the christless league of nations, the christless public schools, the christless parent — in short by means of any christless individual, movement, society or organization.

The devil and the world is not adverse to unity; it loaths unity, order, and system in Christ.

By these various agents satan is gathering. Is he actually gathering? Not according to Christ. In reality says Christ, he is scattering. Every attempt on the

part of the devil and man to organize the scattered forces of humanity does not only end in a dismal failure; those so engaged are actually engaged in scattering. Through their efforts the breach is widened. Educate a sinner and you increase his capacities for sin. Develop his talents and he begins to glory in himself. He then begins to look with disdain upon the so-called underdog. Men thought to build a tower of Babel and the attempt ended in their being scattered over the face of the world. While peace palaces are under construction, the potentates contemplate war.

There is no real unity possible without Christ. He who joins a christless organization (be it a labor union) is placing himself against Christ and engaged in making wider the breach between God and man and between man and man. The very surroundings of the above scripture teach this. "When the unclean spirit is gone out of man, he walketh through dry places, seeking rest; and finding none, he saith, I will return unto my house whence I came out. And when he cometh he findeth it swept and garnished. Then goeth he and taketh seven other spirits more wicked than himself. *And they enter in and dwell there; and the last state of that man is worse than the first.*"

The above Scripture relates the outcome of a christless conversion. The last state of the man is worse than the first. It also appears that the evil spirits were delighted when they discovered that the man had cleaned house. The devil loves clean, noble, refined, educated, cultured but christless people. He loves to dwell in their hearts. Convert the Christian school into institutions of social reform and you are helping the devil, and scattering humanity.

G. M. O.

THE WEAVER

My life is but a weaving
Between my Lord and me.
I cannot choose the colors
He worketh steadily.
Oft times He weaveth sorrow
And I in foolish pride
Forget He sees the upper
And I, the underside.

Not till the loom is silent
And the shuttles cease to fly
Shall God unroll the canvas
And explain the reason why.
The dark threads are as needful
In the Weaver's skilful hand
As the threads of gold and silver
In the pattern he has planned.

VAN ZINGEN OP ZONDAGAVOND

Aan dit onderwerp werden we herinnerd door een protest, dat in *De Wachter*, orgaan der Christelijke Gereformeerde Kerken, verscheen in het nummer van 1 April 1931.

Het protest was van den kerkeraad der Christelijke Gereformeerde Kerk te South Holland, Ill.

Het was gericht tegen het feit, dat eenige studenten van Calvin College op Zondag een program hadden geleverd in den vorm van een zanguitvoering in een der Christelijke Gereformeerde Kerken in het Oosten. De kerkeraad betreurt het, dat zulke dingen plaats hebben en meent, dat dit in strijd is met de rechte viering van den dag des Heeren en wereldgelijkvormigheid in de hand werkt.

De president van Calvin College heeft in hetzelfde nummer een antwoord op dit publiek protest.

Hij waardeert de goede bedoeling van den kerkeraad van South Holland, meent ook, dat het goed is, om te ijveren voor Zondagsheiliging en tegen wereldgelijkvormigheid, kan echter niet zien, wat het zingen der studenten in eene kerk en op Zondag daarmede heeft uit te staan, en stuurt ten slotte den kerkeraad met een sarcastisch kluitje in het riet.

Maar de kerkeraad van South Holland heeft toch gelijk.

Op het eerste gezicht lijkt het tamelijk onschuldig, om op Zondagavond een zanguitvoering te geven.

Men zingt immers niets anders dan gewijde muziek! En de uitvoering heeft immers niet plaats in den dienst des Woords? Men wacht tot de dienst is afgelopen en dan heeft men de uitvoering. Wat is er nu meer gepast, dan dat men op Paaschzondag een uitvoering geeft, waarin de opstanding van Christus wordt bezongen? Neen, het schijnt alsof alles er voor is en niets er tegen kan worden ingebracht. Wie zou dat nu ontheiliging van den sabbat durven noemen?

In meer dan ééne Christelijke Gereformeerde Kerk, ook hier in Grand Rapids, heeft men dan ook van die uitvoeringen op Zondag.

En toch heeft de kerkeraad van South Holland gelijk.

Feit is, dat de dienst des Woord door zulke uitvoeringen wel degelijk op den achtergrond wordt geschoven op zulk een Zondagavond.

Niet alleen nog is dit een feit, omdat, gelijk wel vanzelf spreekt, op zulk een avond van den leeraar verwacht wordt, dat hij een zeer kort preekje levert. Dat ligt wel in den aard der zaak. Hoe zou men na half negen of later nog tijd hebben om een cantata te zingen? En dit geschiedt dan ook metterdaad. De preek is gewoonlijk al niet lang, ofschoon men in onze dagen in vele kerken ook die korte preeken nog gaarne ietwat verkort zag. Maar op zulk een avond blijft er van de preek niet veel over.

Maar ook wordt de dienst des Woord op den achtergrond gedrongen in het bewustzijn der hoorders, en dit

wel gedurende den geheelen dienst. Men is dien avond niet gekomen, om naar Gods Woord te luisteren, maar om door het schoone zingen te worden gestreeld. Met dat doel is men naar de kerk gegaan op zulk een avond. Dat zit den kerkgangers boven in het hoofd. Dit blijkt wel uit het feit, dat in kerken, maar men anders niet van een groote opkomst kan spreken, op zulk een avond stroomden volks gezien worden. En zoo wordt de dienst des Woords op den achtergrond geschoven en komt er iets anders voor in de plaats.

De zucht is om aesthetisch gestreeld, niet om geestelijk te worden opgebouwd.

En zoo komt men hoe langer hoe meer in den maastroom van ons Amerikaansch kerkelijk leven.

Daar heeft muziek en zang, indien niet tooneel, een eereplaats.

De preek is daar langzamerhand zoo ingekort, dat ze den naam niet waard is. Bediening des Woords kan ze in elk geval niet meer heeten. Andere dingen hebben haar plaats ingenomen. De gemeente wordt aan de waarheid ontwend, is onkundig in betrekking tot de Schrift, wordt niet meer opgebouwd, verachttert en verwildert geheel en al. Ze is een speelbal der wereld geworden.

Och, neen, eerst bedoelt men dat zoo niet.

Men doet die dingen maar als een uitzondering, op feestdagen en buitengewone gelegenheden.

Men bedoelt er geen kwaad mee.

Men is immers ook zingend bezig in de dingen van Gods Koninkrijk.

Maar zoo zeker, als de kerken rondom ons langs dienzelfden weg gekomen zijn in den armzaligen toestand, waarin ze thans verkeerden, zoo zeker komen wij er langs dien weg, zoodra we eenmaal besluiten om die richting in te slaan.

En daarom heeft de kerkeraad van South Holland gelijk.

Hij wijst in de goede richting.

H. H.

ZIJT NIET BEZORGD

Zijt niet bezorgd; uw wegen,

Uw werken en uw lot,

't Hangt alles aan den zegen

En aan den wil van God.

Zijt niet bezorgd; Zijn liefde

Bedoelt uw heil altijd;

Zelfs met hetgeen u grieve,

Uw smarten en uw strijd.

Zijt niet bezorgd; blijft hopen;

Blijft met geloof en moed,

Uw aardsche loopbaan loopen —

Het eind maakt alles goed.

NIET PROTESTEEREND, MAAR PRO- TESTANTSCH

De naam onzer Kerken is Protestantsche Gereformeerde Kerken.

Zoo nu en dan blijkt het uit vraag en opmerking van deze of gene, dat men het bijvoeglijk naamwoord: *Protestantsche* soms nog opvat, alsof het wilde zeggen, dat wij protesteerende kerken zijn, die eene protesteerende houding hebben aangenomen tegen de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Dit is niet waar.

Er is, zoover ik weet, maar één protesteerende kerk meer. Ze is de Protesteerende Eerste Christelijke Gereformeerde Kerk te Kalamazoo, Mich.

In dien naam ligt uitgedrukt, dat de gemeente, die haar draagt, zich nog altijd bij de Christelijke Gereformeerde Kerken rekent. Alleen maar zij neemt een protesteerende houding aan. Ze staat met haar aangezicht, niet naar ons, maar naar de Christelijke Gereformeerde Kerken gekeerd. Bij haar wil ze gerekend worden. Ze wil, dat die kerken haar protest zullen erkennen, de besluiten van 1924 herroepen, en haar dan weer zullen opnemen in haar schoot.

Nu is dat natuurlijk onzin.

Protesteerende kerken zijn we geweest tot aan 1926.

Immers hadden we ons tegen de handelingen der Classis op de Synode beroepen.

Ons protest kon uiteraard niet worden behandeld tot die Synode in 1926 te Englewood, Chicago, vergaderde. Maar daar is dan ook de zaak beslist. Toen de Synode ons protest naar de snippermand had verwezen en het voor niet-ontvankelijk had verklaard, was de zaak beëindigd.

Na die Synode is een protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerk niet meer mogelijk.

Men kan protesteeren, zolang er een lichaam is, dat ons protest kan ontvangen en behandelen. Maar als de Synode uitspraak gedaan heeft, houdt alle protesteeren op en blijft er niets anders over, dan dat men in de geschiedenis eene fingerwijzing Gods ziet, om als aparte kerkengroep op te treden. Men neemt dan niet meer de houding aan van iemand, die protesteert. Men blijft dan niet langer voor de deur van de Kerken, die ons hebben uitgeworpen, als een bedelaar staan, met een protest in de hand en het verzoek op de lippen, om toch weer binnengelaten te worden.

Dat doet de Protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerk te Kalamazoo, blijkens den naam, dien ze heeft aangenomen, wel. Nog altijd beschouwt ze zich wezenlijk als eene Christelijke Gereformeerde Kerk. Nog altijd staat ze voor de geslotene deur dier Kerken met een protest in de hand en de bede, om weer binnengelaten te worden.

Daarom zeiden we, dat ze niet met het aangezicht naar ons is gekeerd, maar het oog gericht houdt op de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Wie in Kalamazoo het met de Protestantsche Gereformeerde Kerken houdt, heeft zich aangesloten of zal zich nog aansluiten bij de Kerk, die dien naam draagt aldaar.

Hoe dit ook zij, wij zijn geen protesteerende kerken meer.

Wij staan niet meer met het aangezicht naar de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Het is niet onze begeerte, om weer door die Kerken te worden opgenomen.

Dit laatste is zeker niet Gods weg.

En wij zouden het onder geen omstandigheden willen.

Ook al zouden de besluiten van 1924 worden herroepen, zouden we toch geen Christelijke Gereformeerde Kerken weer mogen of willen worden. De breuke, die er bestaat, hebben wij niet gezocht, nog veel minder geslagen. Maar nu ze geslagen is, heeft de loop der geschiedenis, ons uit elkander doen gaan. En door de niet te keeren afwijking in de Christelijke Gereformeerde Kerken, staan we thans verder van elkander verwijderd en zullen we, zoo God ons bij Zijne waarheid bewaart, in de toekomst nog verder van elkander komen te staan, dan in 1924 het geval was.

Ge kunt de geschiedenis niet ongedaan maken.

Maar we zijn, na 1926, Protestantsche Gereformeerde Kerken geworden.

In dien naam ligt niet uitgedrukt, dat we tegen de Christelijke Gereformeerde Kerken protesteeren.

Maar wel, dat we ons op den grondslag plaatsen van de Reformatie der zestiende eeuw, zooals die in Gereformeerde bedding liep.

En op dien zuiveren grondslag willen we de Gereformeerde waarheid handhaven en onze krachten inspannen om haar tot rijkere en hoogere ontwikkeling te brengen.

We zijn dus niet Protestearend, maar Protestantsch.

H. H.

AFZONDERLIJKE BEKERTJES

Zoo nu en dan krijgen we nog eens vragen aangaande de welbekende afzonderlijke bekertjes, die in verschillende kerken de plaats hebben ingenomen van den gemeenschappelijken beker.

We hebben tot nog toe die vragen onbeantwoord gelaten, eensdeels omdat het slechts een zeer enkele is, die met deze kwestie bij ons aanklopt; andersdeels, omdat de vragers gewoonlijk wel tot onze lezers behooren, maar niet tot onze kerken en de kwestie van de afzonderlijke bekertjes toch een kerkelijke is. In eigen kerken is er over deze vraag geen strijd. En het is ook niet onze begeerte, om over de kwestie van de afzonderlijke bekertjes of den gemeenschappelijken beker een strijd te doen ontbranden.

De reden voor dit laatste is, dat het geen beginsel geldt, dat het tot de *adiaphora*, de dingen, die aan de keuze der gemeente moeten worden overgelaten, behoort, of ze de afzonderlijke bekertjes of wel den gemeenschappelijken beker wil gebruiken.

We willen op al de argumenten voor of tegen de afzonderlijke bekertjes thans niet weer ingaan. Het zou slechts wat oud stroo overdorschen zijn.

Laat mij echter het volgende er van zeggen.

In de eerste plaats kan ik best verstaan, dat iemand een tegenzin kan hebben tegen het invoeren van de afzonderlijke bekertjes. Het avondmaal is den geloovige een instelling des Heeren, de viering van de gedachtenis aan 's Heeren dood, een teeken en zegel van Zijn Verbond met ons. Veranderingen in den vorm van het vieren daarvan aan te brengen, is iets, dat hem tegen de borst stuit. Hij zal er zich tegen verzetten. En daar komt dan nog bij, dat de afzonderlijke bekertjes zeker niet afkomstig zijn uit een hoek, waar men Gods Woord op het zuiverst handhaaft en de sacramenten bedient naar den Woorde Gods. Gewoonlijk zijn het in eene gemeente ook niet dezulken, die het nauwst leven, die het zuiverst staan op het stuk der waarheid, uit wier midden het geroep opgaat om den afzonderlijken beker. En als dan de gemeenschappelijke beker geijkt is met het stempel der eeuwen, dan is het te verstaan, dat men tegen de invoering van de afzonderlijke bekertjes zich gaat verzetten.

Maar dit is een geheel andere vraag dan wel of het ook een beginselzaak is, om die bekertjes in te voeren en te gebruiken bij het vieren van het Heilig Avondmaal.

Dat kan ik met geen mogelijkheid zien.

Persoonlijk heb ik geen behoefte aan de individueele bekertjes.

Toch denk ik niet, dat het een kwestie van beginsel geldt.

Het argument, dat men door die bekertjes de eenheid der gemeente, die in het avondmaal tot openbaring moet komen, verbreekt, houdt m. i. hoegenaamd geen steek. Ge kunt het nooit verdedigen, dat de eenheid der gemeente met Christus door den beker moet voorgesteld worden. Deze voorstelling zit niet in den beker, maar in het ééne brood, dat uit vele graankorrels gebakken wordt, en in den, uit vele beziën samengeperst, bereiden wijn. Zoo is ook de gedachte van het avondmaalsformulier. Bovendien, is het wel waar, dat de eenheid der gemeente moet uitkomen in den gemeenschappelijken beker, dan staat de zaak ook zoo, dat ge dien éénen beker ook niet moogt verdeelen in twee of vier of acht bekertjes. Neen, dit argument houdt geen steek.

En ook al ging het wel op, dan zou ik er nog geen beginselzaak in willen of kunnen zien, omdat het ten slotte een kwestie van den uitwendigen vorm betreft. Het wezen van het avondmaal zit, wat de symboliek betreft, in brood en wijn, niet in den beker.

En als het op kwestie van vorm aankomt hebben de

Gereformeerden altijd het standpunt ingenomen, dat het *adiaphora*, dingen van vrije keuze betreft.

En daarin staan ze op den bodem der Schrift.

Denk b.v. in verband met deze kwestie eens aan den vorm van den Heiligen Doop, zooals deze in Gereformeerde Kerken wordt bediend. Men zou toch gemakkelijk in de onderdompeling een wezenlijk element kunnen vinden van de symboliek des Heiligen Doops. Met den éénen beker in het avondmaal moet men dit wezenlijke ver zoeken en dan is het nog lang niet zeker, dat men het gevonden heeft; met de onderdompeling in den doop ligt dit wezenlijke voor de hand. De doop is een bad der wedergeboorte, een begraven worden met Christus, een ondergaan met Hem in den dood en een wederopstaan met Hem in een nieuw leven. Er zou dus, op het standpunt, dat de gemeente van den nieuwen dag zich strikt heeft te houden aan den vorm en daarin een beginselzaak moet zien, heel wat te argumenteeren zijn vóór onderdompeling en tegen besprenging, zooals die in onze kerken gebruikelijk is, of tegen begieting, zooals in andere kerken gewoonte is.

Toch zeggen we, en zeer terecht: het is slechts een kwestie van vorm. Het water, niet den vorm, waarin dat water zich aanbiedt, is het wezen van den Heiligen Doop.

Immers, wie de voeten gewasschen heeft, die is geheel rein!

Maar als ge daarmede nu de afzonderlijke bekertjes vergelijkt en ge wilt die beoordeelen in hetzelfde (en rechte) licht, waarin ge de besprenging bij den Doop beoordeelt, dan valt immers het zoogenaamde beginselbezwaar aanstonds weg.

Daarom meenen we dan ook, dat het standpunt juist is, dat het aan de keuze der gemeente mag worden overgelaten, of zij den gemeenschappelijken dan wel de individueele bekertjes wil gebruiken.

H. H.

THE MOCKERY OF UNBELIEF

The same reverend, whose opinion of Higher Criticism of the Bible we quoted not long ago, gives a resume of a sermon he preached on the subject: *What can a man believe?*

The resume is found in the same paper, from which I quoted formerly.

The paper is called: *The Little Minister*.

In coarse and profane mockery the reverend enumerated the following things as untenable and impossible of being an object of man's faith:

"Religion has brought about confusion of beliefs in its own field by holding out hypotheses which are not tenable. The earth a proving ground twixt heaven and hell, thrown together in six twenty-four hour days, long and whiskered God demanding ceaseless praise and adoration, in Eden the prettiest tree the bad one

— the descendants of man sent out to labor in pain forever. God lost temper and sent flood, saving only Noah's household — again things grew worse and God's son, Jesus came to him and said let me go to the earth and eventually die for those people so that your honor or dignity will not be compromised and so that your wrath may be atoned. Small portion of people in grace because names on church rolls, Sunday is God's day, there shall be no pleasure, religion is going to church and saying prayers, — Hell is a place of fire beneath the earth, Heaven a physical city beyond the skies with streets of gold, harps — 'Many are called but few are chosen'."

In the above paragraph the author clearly shows, offers tangible proof, that with him at least Higher Criticism did not serve to deepen his respect or increase his knowledge of the Bible. The most fundamental truths of the Old and of the New Testament he does not hesitate to make the object of coarse mockery. He is not only a stranger to the Bible, but he hates its clear teaching with a sufficient cruel hatred to become profane about it.

Besides, the paragraph is full of proof of the author's ignorance of the true teachings of Scripture.

Evidently, he thinks that creation, according to Scripture, was a throwing together of things; that Scripture speaks of a long-whiskered God; that this God loses His temper occasionally; that Jesus came to God to offer His life for men; that, — but read the paragraph again and you may learn the author's conception of Scripture's teaching for yourselves.

Neither does the author have any love in his soul for the teachings of historical Christianity. He does not simply profess that he does not believe them. Neither does he stand as a scholar to oppose them in a refined, scientific, though unbelieving attitude. On the contrary, he stands and mocks and profanes the truths that are most dear to the heart of the Christian. When it comes to the truths of Christianity, the truths which the orthodox Church has always professed, he feels no sympathy in his soul for them; he even forgets that it is always proper to show a little respect for views of others, especially views, that have stood the test of ages.

However, it is evident, that this "minister of the Word" puts in the category of unbelievable things all the essential truths of the Word of God and of the faith of the Church.

Evidently, he does not believe the narrative of creation, which he styles: a throwing together of things.

He does not believe in the truth of the fall of man, nor that on account of the fall, man is in labor and pain. The biblical account of the origin of man's misery, he rejects.

He does not believe, as is evident from the paragraph, that the highest purpose of all things and the sincerest motive of all true religion is, that God may be

adored and glorified; nor does he even remotely feel the profound ethical and religious principle of such teaching.

He does not believe in the atonement and laughs at the idea that Jesus died for sinners. Hence, he does not believe in Christ, neither in the teaching of the apostles.

Does he have anything left? What does this "minister of the Word" have to offer instead of the fundamental principles of Christianity that are based on the Scriptures, and for the rejection of which he has neither reason nor proof?

Listen:

"Let us move from finite to infinite, present to future, seen to unseen, from man to God. Let us experimentally recognize that religion is basic to life — it is. Let us analyze the different religions and we come to a belief in the superiority of the Christian religion because of its positivity, its principle of love, its exaltation of the individual and its spiritual concepts. We can also believe in the church — not any particular, physical church or denomination — but in the Church Invisible, — the church which excludes the members of churches who do not really follow Jesus and which includes those who are not members who do follow him, the church whose walls are in humanity and whose roof is in heaven. To hold these beliefs is to hold faith, prayer, immortality, God — everything which is of fundamental worth, and is to be able to say with Peter, 'Thou art Christ the son of the living God'."

Can you find in these philosophical vagaries, which the author offers instead of the fundamental truths of Christianity, anything to which your soul may cling for time and eternity; any comfort in life and death; any consolation for the heart of the miserable sinner, whose misery is, the mockery of the writer of the above paragraph notwithstanding, a tangible reality, a fact of every-day experience; anything to uplift and sustain you in the battle of life?

Stones for bread! . . .

Human philosophy for the eternal word of God!

H. H.

WAT MEN TE VEEL VERGEET!

Wij bidden vaak, wij bidden veel,
Soms met de schoonste klanken,
Doch menigeen denkt in 't geheel
Maar niet, om God te danken.
't Is altijd maar: Ach, geef ons Heer!
Blijf zeeg'nend ons gedenken!
Om dan, zendt Hij den zegen neer,
Aan danken niet te denken.
Wij bidden vaak, wij bidden veel,
Soms met de schoonste klanken.
Maar vraag toch in uw bidden veel:
"O Heere, leer mij danken!"

JACOB'S FLIGHT AND DREAM

The enraged Esau resolved in his heart to slay his brother. Speaking of his intent to every one in whom he was wont to confide, his word soon reached the ears of his mother. Fearing that her impetuous, headstrong, and big-fisted son, in a moment of unbridled rage, might carry out his threat, Rebekah immediately sends for Jacob. Her counsel is that he get him to her brother Laban with whom he need remain but a brief season as the wrath of Esau is but a momentary flare, a hot displeasure that will soon cool, a fury whose force will soon be spent. Rebekah knows this, knows that this unstable, superficial child of hers is not capable of a sustained purpose. It is even doubtful whether he could have steeled himself to kill his brother. His threat may have been a mere boast uttered for the double purpose of easing a pent-up emotion, and of taking the joy of Jacob's life. Aside from this, however, Rebekah should have believed that, whereas Jacob was to be the progenitor of the seed in whom all the families of the earth would be blessed, every attempt on his life had to end in failure.

Rebekah seemed to be having considerable difficulty in believing that the Lord was very able of attending to his own affairs without her interference. By deceit and equivocations, she had thwarted her aged husband's design to bless Esau, his favored son. Now, when the rage of this son seemed to furious to make it safe for Jacob to be around, she soon had him on his way to Padan-aram in the firm conviction that she could soon send him notice that it would be quite safe for him to return.

She insists then that Jacob must leave to avoid a double tragedy, to wit, Jacob's own death at the hand of his brother, and the subsequent shedding of the latter's blood according to the divine maxim that whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed. "Why," said she to Jacob, "shall I be deprived of thee both in one day."

To gain Isaac for her scheme, she advances as the reason for the advisability of Jacob's departure for the country of Laban, her fear that this son, too, might join himself in marriage to some daughter of the land. Should this happen, what good should her life, already wearied by the frivolous and infamous daughters of Heth, do her. That Esau's wives caused her great grief, that these women vexed her soul, there can be no doubt; for as to the heart of her dispositions, Rebekah, in distinction from these women, was a believer, a temple of God, righteous, light, so that she could hold no communion with them as they were infidel, unrighteous, darkness. In Rebekah dwelt God; in these women, the spirit of the devil.

That her solicitude for the well-being of Jacob respecting the matter of her marriage was genuine enough, there may be no doubt. Though there had been no Esau nourishing a powerful grudge against

a brother whom he contemplated killing, she would still have insisted that a wife suitable for her son could be found only among her kinsmen. That she refrained from speaking to Isaac about the matter of Esau's threat, can easily be explained. It was a most unpleasant subject to broach. For, though Isaac must have freely and openly admitted that all these years he had erred in his choice of Esau for the patriarchal blessing, it may safely be assumed that the manner in which they had dealt with him, the treatment he had been afforded, had hurt his pride, stung him to the quick, and left a poison in his blood. The wound of his heart was still to fresh to allow Rebekah to bring up the matter of Esau's fury. Out of consideration for her husband, she made no mention of it.

Isaac summons Jacob into his presence and, having blessed him, charges him not to take a wife of the daughters of Canaan, but to go to Padan-aram to the house of Bethuel his mother's father and take him a wife thence, of the daughters of Laban, his mother's brother. "And God Almighty bless thee," he said, "and make thee fruitful, and multiply thee, that thou mayest be a multitude of people; and give thee the blessing of Abraham to thee and to thy seed with thee, that thou mayest inherit the land wherein thou art a stranger, which God gave unto Abraham."

The patriarchal blessing now issues from a heart fully confident that the blessing is being bestowed upon him to whom it rightfully belonged. When Esau imagined that he was blessing Esau, his heart was full of doubt and fear. This is evident from a comparison between his manner of speech on both occasions. The blessing as brought into words by Isaac on the occasion of Jacob's deception does not contain the important clause, "And give thee the blessing of Abraham." This formulation reads: "And I will make thee exceedingly fruitful, and I will make nations of thee, and kings shall come out of thee; and I will establish my covenant between me and thee and thy seed after thee in their generations for an everlasting covenant between me and thee and thy seed after thee in their generations for an everlasting covenant, to be a God unto thee, and to thy seed after thee. And I will give unto thee and to thy seed after thee, the land wherein thou art a stranger, all the land of Canaan, for an everlasting possession; and I will be their God."

Placing alongside of this blessing that formulation supposedly uttered in behalf of Esau, we discover that this utterance is characterized by a certain incompleteness and vagueness clearly betokening that Isaac was not sure himself. It reads: "Let people serve thee, and nations bow down to thee; be lord over thy brethren, and let thy mother's son bow down to thee; cursed be every one that curseth thee, and blessed be he that blessed thee." Rightly considered the covenant idea as it comes to the surface in this speech is but a caricature of the covenant idea as originally formulated by Jehovah himself. Fact is that in this speech, the term

covenant and the important phrase, I will establish my covenant between me and thee and thy seed after thee to be a God unto thee . . . , does not at all appear, so that it is not going too far to say that the blessing as formulated by Isaac on the occasion of Jacob's deception, is not the distinctive Jehovatic benediction. This Isaac had not the courage to utter when he thought that he whom he was blessing might be Esau.

No attempt was made on the part of Jacob to effect a reconciliation between him and his brother. What he should have said to Esau, had he been of a mind to speak? This: Brother, my great sin is that I, unable to believe that the Lord would get his way with me, in that it seemed that you were to succeed in outdoing Him, took matters in my own hand and passed through a veritable thicked of lies and deceit in order to secure the blessing. But you, brother, have no just reasons for complaint. Chide me, if you will, for my deceit. I sinned greatly. But know well that the Lord availed himself of my deceit to frustrate your designs. The blessing was bestowed upon me because the Lord got His way as He always does. Therefore, my brother, lay aside your malice; cease to curse me in your heart and you will live."

Instead of bringing his brother face to face with the naked truth, Jacob followed his mother's advise and fled to his uncle. Little did she think that her son would be held up by Laban for some twenty years; that other interests would so engage his attention that he would forget all about her; that when he would finally resolve to return, she would have gone the way of all flesh, her life having pined away because of the loss of her beloved child. Such was to be her punishment.

So Jacob departed, stole away, without the knowledge of his brother. The home he left was a home with a heavy cross. The profane Esau was sullen and disagreeable; much alone with his carnal grief; shunning perhaps more than ever the society of his mother. Isaac's mind involuntarily would return to his humiliating experience of the past as often as his wife's voice was in his ear. And Rebekah would imagine that the greetings of her aged husband lacked their old time warmth. What in all likelihood had left this home was that free and gracious communion implicit faith of the one member of a family group in the other, will gender.

Jacob, too, was severely chastened. He went into exile for twenty years. Such was the meaning of his flight and his residence in Haran. The Lord uprooted him from the promised land and planted him in a strange country to be defrauded, harrassed, and persecuted by the world, as it was centered as far as Jacob was concerned, in the wicked Laban. And at home the profane Esau would temporarily stand in his room, occupy his place, and come into the possession of a substance that would otherwise have gone to him. In

a word, when Jacob departed from Haran the promised seed went into exile to be humbled and to be purged from its dross. For this fugitive had given sufficient evidence that by nature he was as despicable and ill-deserving a creature as that reprobated brother of his. It is certain, however, that Jacob had long ago been brought under the regenerative influence of the Spirit of God. As to the heart of his dispositions he was a believer, so that, as one put to flight by the carnal rage of a profane brother, he stands out before our mind as a type of those reproached and buffeted for the name of Christ.

With a disquieted soul, and a troubled conscience, with a heart filled perhaps with evil forbodings respecting the future, Jacob, it may be safely assumed, set out for Haran. True, he had received the blessing of Abraham. There could be no doubt that he was the blessed of the Lord. Yet his past career showed up to black in spots to allow him to derive from the promises of Jehovah, proclaimed to him by his aged father, the comfort he needed for this new venture. His heart and mind were not being kept as they ought by that peace of God that surpassed all understanding. Questions arose in his soul. Why did not the Lord appear to him, as He had done to his father Abraham and to Isaac, to reassure his troubled heart? Would he be kept on the journey? Would he return to the promised land? What awaited him in Haran? How would his relatives there receive him?

With these thoughts in his soul, Jacob went out from Beer-sheba toward Haran. "And," so the sacred record continues, "he lighted upon a certain place, and tarried there all night, because the sun was set; and he took of the stones of that place, and put them for his pillow, and lay down in that place to sleep. And he dreamed and behold, a ladder set up on the earth, and the top of it reached to heaven; and behold, the angels of God descending and ascending upon it."

"And behold, the Lord stood above it, and said, I am the Lord God of Abraham thy father, and the God of Isaac; the land whereon thou liest, to thee will I give it, and to thy seed; and thy seed shall be as the dust of the earth, and thou shalt spread abroad to the west, and to the east, and to the north, and to the south, and in thee and in thy seed shall all the families of the earth be blessed. And, behold, I am with thee and will keep thee in all places whither thou goest, and will bring thee again into this land; for I will not leave thee, until I have done that which I have spoken thee of."

Such was the vision Jacob saw and the voice that was in his ear as he lay fast asleep on his bed of stones. He may have come to rest that evening on the rocky slope of a high hill. Slabs of stone, the one piled on the other, formed a stairway leading to the summit of the hill he had not yet scaled. What lay beyond, he know not.

Spread out on this rocky bed his slumbering spirit

was transported into another world. In his dream another stairway appeared, all bright with heavenly glory, leading beyond the summit of the hill to Heaven, Jehovah's throne and uniting this throne with the earth. On this stairway angels thronged.

Let this fugitive then take home to his heart for him Heaven and earth is bridged by Him Who said of Himself, *I am the way, the truth and the life*. The stairway that leads to the throne of mercy, and thus to the very heart of God. The ladder is set on the earth! How low He stooped to save those given Him by the Father. "And hath humbled Himself," so reads the form, "unto the deepest reproach and pains of hell, both in body and in soul, on the tree of the cross, when he cried out with a loud voice, 'My God, my God, why hast thou forsaken me?' . . . From the lowest depths of hell He ascended; He ascended into Heaven setting His own in Heaven with Him. "The top of it (the ladder) reached to heaven." And to what marvelous heights of glory did He not elevate His people. And what treasures of bliss He reserves in heaven for them. Will it not be given them to behold with glorified sense organs God's face and to be satisfied by His glorious likeness, to walk and talk with the Lord?

Set on earth, the top of it reaching to Heaven, — this ladder. Who can, who could have bridged heaven and earth but God! For the materials entering into the makeup of this ladder are truth, righteousness, sanctity of life and conduct, the sorrows, griefs and perplexities of a man — the Son of Man — shouldering the great burden of God's wrath on an ignominious cross. Whereas man can only increase his guilt so that growing mountains of guilt crush him to lowest hell, this ladder would never have appeared, were guilty man the builder. But aside from this, who but the Lord from Heaven could build this ladder so high that its top would reach to Heaven?

To this must be added that whereas the just are set in Heaven with Christ, whereas their lives are hidden with Christ in God, every event in their lives, of whatever nature, is a step in a stairway that leadeth to Heaven. The way of the just is a way everlasting; a way, a race set before them, they successfully run and gain the prize — the crown of life. But also this way, this race, and the capacity to run, is a gift of grace so that the just finally will cast their crowns at His feet.

How secure — the just. Angels descend and ascend on this way. The entire Heavenly host must serve the just because all things are Christ's. What God in His boundless mercy gave them — these just ones — is a Christ raised up from the dead and set by the Almighty at His very own right hand in the heavenly places, far above all principality, and power, and might, and dominion, and every name that is named, not only in this world, but also in that which is to come — a Christ under whose feet He put all things.

Let Jacob therefore be careful for nothing. For

him heaven and earth is bridged. He is being led on the way everlasting. God had taken a deep interest in him. The hosts of Heaven are at his service. Every event in his life — his fall, his plight, his exile, his afflictions — must work together for his good, are so many steps in that stairway that ends in the sanctuary where God is with His people.

If this fugitive is in doubt as to the meaning of his vision, let him hearken to Jehovah's voice who stands above this ladder.

"I am the Lord God of Abraham, thy father, and the God of Isaac . . ." "I am therefore thy God according to My immutable promises. The land where thou liest I will give thee and to thy seed . . . I will be with thee, and will keep thee in all places whither thou goest. I will bring thee again in this land. I will not leave thee."

What boundless oceans of grace! Who is this Jacob in whom the Lord takes so deep an interest, at whose disposal the Lord places Himself? Who? A fugitive from justice; one who by his deceit had so enraged a brother that he must flee for his life. A miserable, contemptible ill-deserving sinner it is, over whom God is bended in tender love. Therefore the voice comes to him from the top of this ladder. This voice together with all the blessings of which it is the fountain, reaches, must reach, him through Christ. God will bless him because of the promises made to Abraham, yea to Christ, — his channel of grace.

Jacob awaked. He is afraid, for he was spoken to by the holy God. Filthy and condemnable and ill-deserving — his first emotion is that of fear. He knows that the place is none other than the very house of God, the gate of heaven. Yet a great calm takes possession of him; there is a sweet peace in his heart. God will be with me and will keep me in this way that I go, and will give me bread to eat and raiment to put on. I will come again in my father's house in peace; then shall the Lord be my God. And this stone which I have set for a pillar, shall be God's house; and of all that thou shalt give me, I will surely give the tenth to thee.

Such is his vow, reposing it is true upon the condition that the Lord keeps his promise, but nevertheless springing up out of a firm faith that these promises the Lord will surely keep. In other words, we reject the view that Jacob was here making a bargain with the Lord in unbelief.

G. M. O.

Liefde Gods! wie kan doorgronden

Wie gij zijt en wat gij geeft?

Wie uw zaligheid verkonden,

Die begin noch einde heeft?

Als het hart aan u gelooft,

Valt de doornenkroon van 't hoofd.

Dear Editor!

It seems to us that Rev. H. J. Kuiper in *The Banner* of Feb. 27 in his explanation of what he meant by the term prosperity as used under the heading "Petitioning President Hoover for a National Day of Prayer," issue Dec. 5, explains slightly more than he conveniently can account for.

We refer to a statement in about the middle of the article, constituting the latter half of the paragraph, as follows:

" Is not this approach closely connected with the theological position that God shows favor to none except the elect, and that he does not in his goodness send material blessings to the wicked? If this be true, why should we pray that God in his mercy may send prosperity to the nation in this time of depression, and — for many — physical want? We may well beware of a theology which begets such a heartless attitude toward suffering humanity."

It is very evident from the foregoing that *The Banner*-editor reasons as follows: Of course, we may pray for suffering humanity, pray that the country again may prosper, pray that the people may again have work and bread. Now, so he reasons further, this suffering humanity is theologically constituted of two kinds — elect and reprobate. Praying for all, we obviously pray for the latter. How might we do so, though were the latter objects of God's wrath only. Therefore it is clear that such is not the case, but that they are objects of God's favor also, are recipients of his grace (common), or in other words, that God also loves the wicked. And so — triumphantly — ye "protestants," be it known unto you, that your theology should be considered as of a very cruel and impracticable sort.

In reply let us set out by stating, that to our mind the right and duty to pray for a group of people collectively considered, and in want, and the absolute denial of "common grace" are not conceptions mutually exclusive. Were they though we would not hesitate, not for a moment, to abandon the former and retain the latter. For this theory, the theory of "common grace," most certainly conflicts with the very idea that the term "God" implies.

This we will now proceed to prove.

After a long and continual struggle to arrive at an solution of this "common grace" problem, the following statement in *The Standard Bearer* caught our eye and soul; and after we fully realized its import, it settled as far as we are concerned, the question, and that, we think, for all time. Here is the statement as quoted from memory: "Ook hebben ze ons nog nooit gezegd vanwaar die genade voor de verworpenen is, wie ze heeft verdiend." Which in our country's language would be rendered something like this: "Neither have they yet ever made it clear to us, whence this common grace is, who did merit it."

Grounded upon the involved basic truth of this statement we would put a few questions, and with solid conviction would add that anyone possessing a knowledge of Reformed fundamentals and an open mind, or perhaps better, a humble heart, will consider them decisive.

Questions:

1. It is not true that man be nature is absolutely dead in trespasses and sin, and hence in himself does merit naught but God's most hot displeasure? And that God being God and therefore just and righteous altogether cannot bestow favor upon the sinner as such?

2. Do not the scriptures clearly teach that Christ merited grace for the elect, and for the elect only?

3. Whence then is this so-called common grace?

Wish that Rev. H. J. Kuiper would try to get around these if only just to see once how he would go at it. Please do, will you?

Now finally the question arises, how do we square the last assertion with the foregoing one that we should pray not only for every individual in want but also for whole groups collectively considered?

In reply to this, permit us to remark that in treating of these matters, we seem to be so apt to lose sight of the fact, or nearly so, that although as touching the elect, the fruit enables us to recognize many of the trees, we, on the other hand, can of no single individual positively state he or she is a reprobate; in other words, we can conceive of the latter in the abstract only.

We are glad that this is thus, for now we may with the utmost freedom enlarge the scope of our prayer, if need be, to the extent of even whole nations and peoples, and do so "in the integrity of our heart."

This is our position. Yet, should anyone deem it expedient to raise objections, we would gladly consider them. For we desire to be strictly Reformed — yes, indeed!

May we, Mr. Editor, expect to see this treatise published in *The Standard Bearer*? Thanks!

Fraternally yours,

P. Aukema, Byron Center, Mich.

Liefde Gods! waarvoor ik knielde,
Bron van heil en levenskracht!
Eeuwig rustpunt mijner ziele,
Hemelsch Licht in 's werelds macht!
In uw stralen, waar ik ga,
Wandlen me alle Englen na.

Liefde Gods! in u geborgen,
Blijf ik uit der zonde strik,
Macht'loos dringen angst en zorgen,
Zelfs de Dood verliest zijn schrik;
't Spooksel wordt een Vreegezant
Met d' olijftak in de hand!